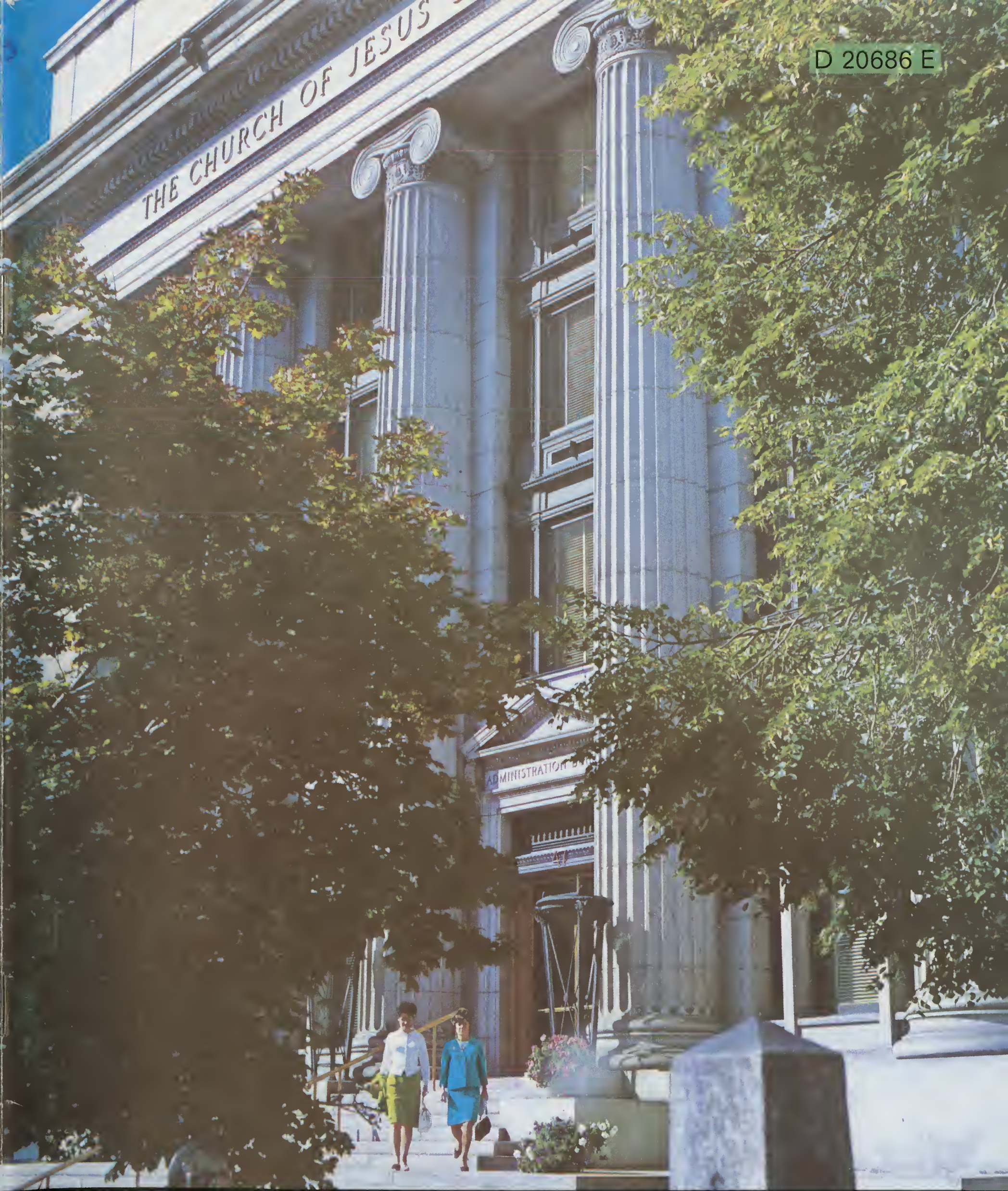
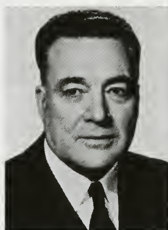

Nr. 3 - Marts 1968

DEN *danske* STJERNE

117. Årgang

Det inspirerende budskab

AF HAROLD B. LEE AF DE TOLVS RÅD

Mænd og kvinder i dag lever ofte så langt fra åndelige ting, at de, når Herren taler til deres fysiske hørelse, til deres sind uden nogen hørlig lyd, eller til dem gennem sine bemyndigede tjenere, der, når de ledes af Ånden, er som Hans egen røst, kun hører en støj ligesom dem i Jerusalem. Ligeledes modtager de ikke nogen inspireret visdom, heller ingen indre vished om, at Herrens ånd har talt gennem Hans ledere, profeterne. Profeterne i gamle dage lærte, således som alle ved, hvorledes de skulle få forbindelse med Herren gennem bøn, tale med Ham og derefter modtage svar på Herrens egen måde. At kende Gud og Jesus Kristus, som Han har sendt (Johs. 17:3), er, således som Mesteren sagde til sine disciple, at begynde på den sikre kurs, som fører til evigt liv i disse herliggjorte væseners nærhed.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Vor forside

Det er os en glæde i dette nummer at vise 23 farvefotografier og korte biografier af en ny apostel, Kirkens Patriark, Assistenterne til De Tolvs Råd, De Halvfjerds' Første Råd og Det Præsiderende Biskopråd. Nye fotografier af alle disse brødre blev taget med dette formål. Biografierne er skrevet af medlemmer af Improvement Era's redaktion.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 3 - Marts 1968 - 117. Årg.

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Simonsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.- pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København K, eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

PRÆSIDENT DAVID O. McKAY

En virkelig taksigelse

Taknemmelighed er dybere end tak. Taksigelse er begyndelsen til taknemmelighed. Taknemmelighed er fuldendelsen af taksigelse. Taksigelse kan bestå udelukkende af ord. Taknemmelighed vises ved gerninger.

Jeg tror det er godt for os at betragte vor indstilling til de velsignelser, som vi burde være mest taknemmelige for, ikke blot sådanne timelige velsignelser som vor høst og vor fortjeneste. Vor taknemmelighed kan være udelukkende egoistisk, hvis vi kun tænker på den succes, som vore investeringer er resulteret i, hvis vi kun er taknemmelige for en god høst, hvis vi kun udtrykker vor tak for, at vi har en tilstrækkelig indkomst til at betale vore skatter.

Der er nogle, for hvem alt er gået godt. Familiekredsen er forblevet ubrudt. Ingen ødelæggende sygdom er kommet ind i deres hjem. Fremgang har efterladt sine velsignelser. Festbordet er fyldt til overflod. Der er kød i spisekammeret og korn i laden. På grund af disse ting forestiller de sig, at de er taknemmelige; men en sådan taknemmelighed er kernen af egenkærlighed. Den finder sin grundvold i omstændighederne; den får sin inspiration fra en klar himmel og en rolig sejlads, og derfor er den lige så ustadig og fremblomstrende som afvekslingen mellem solskin og skygge.

Hvis disse tilstande af personlig bekvemmelighed og fremgang i sig selv er grundene til taknemmelighed, hvor skal vi så finde lejlighed til at glæde os i modgangens time?

Beretningen om fortiden har sin alvorligere side. Der har været smerte og tab, og skuffelser og fortvivlelse, og hjertesorg. Hvor er der årsager og grunde til taknemmelighed i disse ting? Har det tomme spisekammer, det nøgne bord, det øde hjem, den tomme stol, den første grav på kirkegården ingen plads for taksigelse?

Det er dette punkt, som mangen en oprigtig sjæl snubler over. Vi finder i den bitre modgangs kulde den virkelige prøve på vor taknemmelighed, som ved at triumfere over forhold, der kun er fysiske og udvortes, finder sin grund til taknemmelighed hos Gud selv. Den er uafhængig af forholdene. Den går under livets overflade, enten denne er sørgelig eller glædelig, og grunder sig på Gud.

Lad os, idet vi ser bort fra tanken om fremgang, betragte nogle punkter, som enhver, rig eller fattig, rask eller syg, kan udtrykke taknemmelighed over. Når alt kommer til alt, er det virkelige i livet de ting, som bringer glæde og lykke, og alt for mange mennesker i verden skønner ikke på disse ting.

Én realitet, som vi bør være taknemmelige for, er livet selv. Livet er for de fleste af os et mysterium, men alle bør være taknemmelige for det. Livet er den største gave, som Gud kan give mennesket. Og der findes ikke noget menneske så fattigt, så invalideret, at de ikke bør være taknemmelige for det.

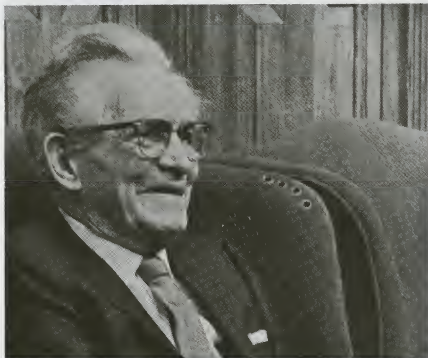
Et andet grundprincip, som vi bør være taknemmelige for, er den handlefrihed, som Gud har givet os — frihed, som sikres os gennem landets grundlov.

Jeg er taknemmelig over at vide, at Kirkens medlemmer og så mange andre mennesker, som er klar over den kendsgerning, at materielle værdier alene ikke giver lykke, mere end nogensinde før skønner på de ting, som er af størst værdi. Jeg er lykkelig over, at jeg sammen med mine venner kan glæde mig over de ting, der er mest værdifulde. For blot at nævne nogle få vil jeg sige, at jeg er yderst taknemmelig:

Først og fremmest for ædle forældre og et værdigt navn;

for det andet for en varig tro på den Højeste og på Jesu Kristi guddommelighed;

Forts. på side 108

Højdepunktet ved åbningsmøderne under oktober-Generalkonferencen var Præsident McKay's inspirerende budskab. Præsident McKay fejrede sin 94-års fødselsdag den 8. september 1967.

Præsident Brown ved åbningen af et af konferencens møder. På billedet ser vi alle Generalautoriteterne pü forhøjningen.

Imellem møderne havde de hellige lejlighed til at lære andre medlemmer fra forskellige egne af Kirken at kende. Ved denne konference var der repræsentanter fra alle de oversøiske stave.

En begivenhedsrig konference

Tæppet er gået ned for en af de mest begivenhedsrige Generalkonferencer i Kirkens historie.

Søgelyset var rettet mod Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges verdensomspændende natur, både hvad angår de inspirerede budskaber og de forsamlede helliges afstemninger.

Den 137. halvårlige Generalkonference begyndte fredag morgen på den vigtige grundtone enighed, således som Præsident David O. McKay understregede det i sin åbningstale. Vor elskede leder overværede det første møde, men på sine lægers råd blev han hjemme under de andre møder og fulgte dem i farvefjernsynet.

Hans tre budskaber til konferencen omfattede også en tale ved Præstedømmets møde og et afslutningsbudskab søndag eftermiddag. Alle tre budskaber blev læst op af hans søn, Robert R. McKay.

Flere talere hentydede til Kirkens verdensomspændende natur, men dens udbredelse kom rigtigt i brændpunktet ved kaldelsen af 69 Regional-repræsentanter for De Tolv, opretholdt ved konferencens møde fredag eftermiddag.

Samtidig med, at Generalautoriteterne og andre af Kirkens embedsmænd blev opretholdt, blev ældste Alvin R. Dyer, assistent til De Tolvs Råd siden oktober 1958, opretholdt som apostel. Ingen efterfølger blev kaldet som assistent til De Tolv.

Ældste Dyer's kaldelse er ikke uden fortilfælde. Ved tre tidligere lejligheder er apostle blevet ordineret uden at blive medlemmer af De Tolvs Råd. Brigham Young Jr. blev ordineret som apostel i 1864, men ikke beskikket som medlem af De Tolvs Råd før 1868. Joseph F. Smith blev ordineret som apostel i 1866, og blev det følgende år valgt som medlem af De Tolv. Sylvester Q. Cannon blev apostel i april 1938 og opretholdt som medlem af De Tolv i oktober 1939.

De 69 nylig udnævnte Regional-repræsentanter for De Tolv præsenteres på side 4 til 7 for Church News' læsere med billede, biografi og navnet på de

September–oktober 1967

AF HENRY A. SMITH
redaktør ved Church News

regioner de har fået tildelt, og stavene inden for disse regioner.

De 69 nylig udnævnte embedsmænd vil få tildelt 109 regioner, hvoraf mange er blevet gjort mindre end de var tidligere, med gennemsnitlig fire stave i hver region.

Før navnene på de 69 nye repræsentanter blev præsenteret til opretholdelse læste Præsident Hugh B. Brown følgende udtalelse fra Det Første Præsidentskab:

„Til Kirkens medlemmer:

Som mange af Dem vil huske, blev det i 1941 nødvendigt for Det Første Præsidentskab og De Tolv at skaffe flere brødre til at hjælpe med arbejdet med at overvåge den stadig voksende verdensomspændende Kirke og holde orden på den. Derfor blev der ved Generalkonferencen i april 1941 kaldet og opretholdt assistenter til De Tolv, ‚hvis antal kunne forøges eller forandres fra tid til anden, eftersom arbejdet med Herrens værk krævede det.'

Siden da er de verdensomspændende krav til Kirken blevet forøget i stadig større grad, og Det Første Præsidentskab og De Tolv føler, at det nu er nødvendigt at der skaffes flere til at styre og vejlede.

Det er derfor det foreslås, at der kaldes så mange brødre, som det er nødvendigt, under navnet Regional-repræsentanter for De Tolv, idet hver af dem skal være ansvarlig for bestemte sider af arbejdet med at give råd og lede instruktionsmøder for grupper i stave og regioner, således som det fastsættes fra tid til anden.

Disse Regional-repræsentanter for De Tolv vil ikke blive ‚General'autoriteter som sådan, men vil arbejde omtrent som stavspræsidenter, og give deres hele tid for kortere eller længere perioder til arbejdet, alt efter som forholdene kræver det.

Nøjagtige enkeltheder vil fremkomme, efterhånden som planen skrider frem under ledelse af Det Første Præsidentskab og De Tolv."

Udtalelsen var underskrevet af alle fem medlemmer af Det Første Præsidentskab — Præsident David O. McKay og hans rådgivere, Hugh B. Brown, N. Eldon Tanner, Joseph Fielding Smith og Thorpe B. Isaacson.

De nye Regional-repræsentanter for De Tolv modtog deres opgaver i regionerne og yderligere instruktioner om deres pligter ved et specielt møde om fredagen i Assembly Hall, hvor også præsidenterne for Kirkens 443 stave var tilstede. Regionalembedsmændene havde tidligere haft to dage med særlig undervisning ved et seminar under ledelse af Det Første Præsidentskab og De Tolvs Råd.

Grundprincipperne for det nye program og instruktioner angående stavskonferencerne i 1968 blev givet ved det fælles møde for Præstedømmet af ældste Harold B. Lee af De Tolvs Råd og formand for Kirkens Korrelations-Råd.

Ældste Lee forklarede, at det nye program med tilsynsførende, omfattende de nyligt udnævnte Regional-repræsentanter, vil blive sat i kraft den 1. januar 1968. For den resterende del af 1967 vil opgaver ved stavskonferencer og regionalmøder fortsat blive varetaget af medlemmer af de fire Præstedømme-komiteer — for missionærarbejdet, hjemmelærerarbejdet, velfærdsarbejdet og det genealogiske arbejde. Disse komiteer vil blive opløst og medlemmerne blive hæderlig afløst af Det Første Præsidentskab med virkning fra 1. januar.

I sin tale ved Præstedømmets møde forklarede ældste Lee, at fra 1. januar 1968 vil der ved stavskonferencerne kun blive ét møde søndag formiddag, „hvor alle stavens medlemmer bør være tilstede." Der vil også være møder „sent lørdag eftermiddag og aften for udvalgte ledere", sagde han.

Yderligere forklarede ældste Lee: „Generalautoriteter vil overvære to af stavenes fire kvartårlige konferencer, og vil naturligvis præsidere ved dem og lede dem, når de er tilstede. Ligesom det er tilfældet nu vil stavspræsidenten, i en Generalautoritets fravær, følge det program, der er skitseret for konferencen."

Ældste Lee forklarede også, at hjælpeorganisationernes Generalbestyrelser ikke længere vil besøge stavskonferencer efter 1. januar, men vil fortsætte deres besøg til regionalmøderne. Han tilføjede, at „de kvartårlige stavskonferencer vil blive brugt i mere udstrakt grad til lederskabs-træning, herunder begrænset men vigtig undervisning ved Generalautoriteter til nyudnævnte biskopråd og andre ledere i staven i stedet for eftermiddagsmødet ved stavskonferencen."

„Nadvermøder i warderne vil blive afholdt om aftenen og sent om eftermiddagen i alle warder i hver

Forts. på side 108

Følgende er hele teksten til den tale, som Præsident N. Eldon Tanner af Det første Præsidentskab holdt ved den 137. halvårlige Generalkonference i Salt Lake Tabernaklet.

Bønnens magt

Præsident McKay, mine brødre og søstre over hele verden, det er i sandhed en stor glæde i dag at være i dette historiske Tabernakel, her på denne smukke Tempelplads, hvor Kirkens medlemmer har mødtes ved disse regelmæssige konferencer i de sidste hundrede år. Her nyder vi, ligesom de der er gået forud for os, Herrens Ånd, lytter til visdomsord, og får belæring om Evangeliets principper, og får vor tro fornyet og vort vidnesbyrd styrket. Og da radio og fjernsyn har gjort det muligt, går Kirkens lederes store budskaber ud til hele verden. Vi vil gerne byde vore lyttere og seere hjertelig velkommen i dag.

Vi har lige hørt de skønne toner fra det store Tabernakelkor, som blev organiseret i 1847, og som, sammen med Det Talte Ord ved Richard Evans, er blevet hørt hver uge af millioner af mennesker siden 1929. Den sidste tourné, som blev foretaget for omkring en måned siden, gjorde det muligt for titusinder af mennesker på udstillingen i Canada, i New York, Michigan, Nebraska, Oklahoma, Massachusetts og Rhode Island at glæde sig over dets strålende koncerter.

På Det Første Præsidentskabs, på de tilstedeværendes og jeg er sikker på også på alle Kirkens øvrige medlemmers vegne vil vi gerne sige en dyb og oprigtig tak til præsident Isaac M. Stewart, dirigenterne Richard P. Condie og Jay Welch, til vore organister Alexander Schreiner, Robert Cundick og Roy Darley, og til hvert eneste medlem af Koret og andre, som har bidraget til dets store succes. Må Herren vedblive at velsigne dem med succes.

Når vi tænker på de mange konferencer, som er blevet afholdt under ledelse af profeter og andre inspirerede ledere, som alle har været indviede Guds tjenere, og hvoraf mange virkelig var Herrens kæmper, får det i sandhed en til at føle sig ydmyg ved at indtage denne stilling. Jeg beder oprigtigt, at jeg kan påvirke jeres tro og bønner i en sådan grad, at Herrens Ånd vil være med os, medens jeg står foran jer, så det jeg siger vil være i overensstemmelse med Hans Ånd og til gavn for nogle af dem, der er forsamlet her og for dem der lytter, og jeg beder oprigtigt, at Herrens Ånd og Hans velsignelser vil ledsage jer, så de ting som I ønsker i retfærdighed, vil blive givet jer.

Jeg har stor tro på bønnen, og jeg tror, at „Flere ting bliver smedet gennem bøn end denne verden drømmer om." Ja, jeg har valgt at tale om bøn, og jeg beder at Herren vil hjælpe os til at erkende bønnens betydning og værdi, og hvilket stort privilegium og anledning enhver af os har til at gå til Herren i taksigelse og bøn.

Det er fordi jeg har fået mine bønner besvaret så mange gange i mit liv, og fordi jeg så stærkt føler nødvendigheden af at påkalde Herren og fordi jeg har erfaret Herrens styrke og velsignelser og vejledning i den stilling, som jeg nu har, at jeg har valgt at behandle dette emne i dag. Jeg beder, at de, som tvivler, kan blive hjulpet til at se og forstå, at Gud er vor Fader, at vi er Hans åndelige børn, og at Han virkelig er til, og har sagt:

„Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.

Thi enhver, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op." (Matt. 7 : 7—8)

Jeg spekulerer ofte på, om vi virkelig er klar over bønnens magt, om vi skønner på hvilken stor velsignelse det er at være i stand til at påkalde vor Fader i Himlen i ydmyg bøn, og ved at Han er interesseret i os og at Han ønsker at vi skal have det godt.

Som Richard L. Evans så smukt har sagt: „Vor Fader i Himlen er ikke en opmand, som prøver at tælle os ud. Han er ikke en konkurrent, som prøver at udkonkurrere os. Han er ikke en anklager, som prøver at dømme os. Han er en kærlig Fader, som ønsker lykke og evig fremgang for os, og som vil hjælpe os alt hvad Han kan, hvis vi blot i vort liv vil give Ham lejlighed til at gøre det, med lydighed og ydmyghed, og tro og tålmod."

For at kunne bede effektivt og føle at man kan

blive hørt og få sine bønner besvaret, må man tro på, at man beder til en Gud, som kan høre og give svar, som er interesseret i sine børn og deres velbefindende. Den første beretning vi har om nogen der beder til Herren er den der er nedskrevet af Moses med følgende ord:

„Og Adam og Eva, hans hustru, påkaldte Herrens navn, og i retning af Edens Have hørte de Herrens røst, som talte til dem, og de så ham ikke, thi de var udelukket fra hans åsyn . . .

Og Adam og Eva, hans hustru, ophørte ikke med at påkalde Gud . . ." (Moses 5:4, 16)

Store og indflydelsesrige mennesker har altid bedt om guddommelig vejledning. Selv denne store nation (Amerika) blev grundlagt på bøn. Senator Strom Thurmond mindede os om dette i maj sidste år, da han sagde:

„Mayflower-pagten, som blev skrevet i november 1620, begynder med en bøn, ‚I Guds navn', og fortsætter med at fastslå: ‚Vi... som til Guds ære har påtaget os . . . indgår ved disse tilstedeværende, højtideligt og gensidigt i Guds og hinandens nærværelse, en pagt og indgår i et borgerligt forbund.' "

„Således begyndte vor nation, grundlagt på bøn. Den knælende George Washington i den strenge vinter i Forge-dalen er en del af dette land, som aldrig bør glemmes . . .

Forfatnings-konventet i juni 1787 havde mødtes i uger uden at kunne blive enige, da Benjamin Franklin rejste sig og talte til George Washington:

‚Hr. Præsident: Den lille fremgang vi har gjort efter fire-fem ugers intens opmærksomhed og stadige drøftelser med hinanden... er et sørgeligt bevis på den menneskelige forståelses ufuldkommenhed... Vi er gået tilbage til oldtidens historie for at se efter regeringsmønstre, som ikke længere eksisterer. Og vi har set på moderne stater . . . men finder ingen af deres forfatninger passende til vore forhold . . . Hvorledes er det sket, hr. Præsident, at vi hidtil ikke har tænkt på ydmygt at bønfalde Lysets Fader om at oplyse vor forståelse?

I begyndelsen af striden med England, da vi var i stor fare, havde vi daglige bønner om guddommelig beskyttelse i dette værelse.

Vore bønner blev hørt, og de blev ædelmodigt besvaret . . .

Jeg beder derfor om:

At der herefter hver morgen før vi går over til forretningerne, holdes bøn i denne forsamling, hvori vi beder om Himlens hjælp og velsignelser i vor befrielseskamp.' "

Dette blev gjort, og nu nyder vi frugterne af deres bestræbelser som svar på bøn. Bøn er aldrig blevet gammeldags i dette store land. Lincoln, som bestandig bad til Herren om vejledning, sagde:

„Det er nationernes så vel som menneskenes pligt at erkende deres afhængighed af Guds overvældende magt, at tilstå deres synder og overtrædelser i ydmyg sorg . . . og at erkende den store sandhed, at kun de nationer, hvis Gud er Herren, bliver velsignet."

Præsident Dwight D. Eisenhower bad til Herren, da han blev indsat som præsident:

„Giv os, beder vi Dig, magt til tydeligt at skelne det rette fra det forkerte, og lade alt vort arbejde og alle vore handlinger blive ledet derefter, og efter dette lands love . . . så alt kan arbejde til bedste for vort elskede land og til din ære. Amen."

Samuel B. Morse, telegrafens opfinder, sagde, at hver gang han ikke tydeligt kunne se vej frem, knælede han ned og bad om lys og forståelse.

Vi har den ydmyge og enkle bøn, som astronauten Gordon Cooper opsendte, medens han fløj ude i rummet:

„Fader, jeg takker dig, især fordi Du lader mig flyve denne tur. Tak for det privilegium at jeg er i stand til at gøre det, at være oppe i dette vidunderlige rum, hvor jeg kan se alle de forbløffende, vidunderlige ting, som Du har skabt."

Jeg slutter mig til senator Thurmond i hans appel til „vort folk om at bede mere, at undersøge vort lands religiøse arv, og at se det gavnlige i at søge Guds velsignelser. Bønnen er den eneste måde, hvorpå det endelige kan have forbindelse med det uendelige . . . hvor det synlige kan komme i berøring med det usynlige. I kan let se, hvis I blot undersøger vort lands historie, at bøn og forbindelse med Gud er selve hjørnestenen i vort samfund. Hvis I tillader at man forlader den nu, vil I bortkaste det største aktiv, som dette land, eller et hvilket som helst andet land, nogensinde har kendt."

Alle profeterne, fra Adam til vor nuværende profet, har uophørligt bedt om vejledning, og selv Frelseren bad stadig til Gud den Evige Fader. Vi læser om Frelseren:

„Så skete det i de dage, at han gik ud i bjergene for at bede; og han tilbragte natten i bøn til Gud." (Luk. 6:12)

Herren har formanet os alle til at bede, og gennem Profeten Jakob har Han givet os denne forjættelse:

„Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelse, og så vil den blive ham givet.

Men han skal bede i tro, uden at tvivle; den, der tvivler, ligner nemlig en havets bølge, som jages og kastes hid og did af vinden." (Jakob 1:5—6)

Denne forjættelse gives til enhver af os — høj og lav, rig og fattig. Den er altomfattende, ubegrænset

for dig og for mig og for vor næste. Han har sagt os, at vi skal tro og have tro på Gud. Vi bør vide, at Herren står rede til at hjælpe sine børn, hvis de blot vil være i harmoni gennem bønnen og ved at holde Hans befalinger. Ja, Herren har sagt:

„Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte." (L. & P. 82:10)

Herren har advaret os om, at vi skal ydmyge os og ikke være som den gamle profet sagde: Mange mennesker

„... er opblæst i deres stolthed og har snublet, fordi deres anstødssten var stor ... alligevel fornægter de Guds kraft og undergerninger, og de prædiker deres egen lærdom ved deres egen visdom ..." (2 Nephi 26:20)

Paulus sagde angående den stolte mand i verden:

„Men et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der stammer fra Guds Ånd; thi det er ham en dårskab, og han kan ikke forstå det, thi det må bedømmes åndeligt." (1. Kor. 2:14)

„Thi hvilket menneske ved, hvad der bor i et menneske, uden menneskets ånd, som er i ham? Således kender heller ingen, hvad der bor i Gud, uden Guds Ånd." (1. Kor. 2:11)

Og på samme måde sagde afdøde Præsident J. Reuben Clark Jr.:

„Hvis menneskene skal lære om Gud og blive vejledet af Ham, må de fjerne stoltheden over deres viden og deres præstationer fra deres hjerte. Og hvorfor ikke? For hvorledes er ikke den klogestes visdom som en dråbe i havet i sammenligning med fylden af sandheden om universet. Menneskene må ydmygt bekende, at Jesus er Kristus, for ‚der er intet andet navn under himlen, hvorved menneskene kan blive frelst.' " (On the Way to Immortality and Eternal Life, p. 6.)

Vi må være parat til at anerkende Gud som verdens Skaber, og at Han, gennem sin Søn Jesus Kristus og sine profeter i enkle ord har givet os menneskets forhold til Gud, oplysninger om vor førdødelige tilværelse, formålet med vor mission her på jorden, og den kendsgerning, at vor efterdødelige tilværelse eller vort liv efter døden er virkeligt, og at det som vi gør her vil være det der betinger vor tilværelse i den kommende verden.

Vi må ikke blive vildledt af menneskenes lærdomme. Alle videnskabens og filosofiens studier vil aldrig besvare spørgsmålet: „Hvad er mennesket og hvorfor er det her?" Men det bliver besvaret klart og enkelt i Jesu Kristi Evangelium, og vi bliver instrueret om: „Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud."

Lad os være parat til at gøre dette, og ikke blive som dem Frelseren hentydede til, da Han sagde:

„... Med rette har Esajas profeteret om jer og sagt:

Dette folk ærer mig med læberne; men deres hjerte er fjernt fra mig.

Det er forgæves, de dyrker mig, når de fører lærdomme, som kun er menneskebud." (Matt. 15:7—9)

Ja, det er vigtigt, og Herren understreger det, at vi skal ydmyge os og tage imod Jesu Kristi lærdomme og holde Hans befalinger, hvis vi venter, at Han skal høre og besvare vore bønner. Vi burde alle være parat til sandfærdigt at sige, således som Paulus sagde til romerne:

„Jeg skammer mig nemlig ikke ved Evangeliet, thi det er en Guds kraft til frelse for enhver, som tror ..." (Rom. 1:16)

Det er vanskeligt at forstå, hvorfor nogle mennesker ikke kan tro, eller finder det meget vanskeligt at tro, at Gud kan høre og besvare vore bønner, og dog tro, at astronauter kan forlade jorden og flyve i det ydre rum med en fart af tusinder af kilometer i timen, og dog blive dirigeret fra baser her; at de kan holde sig i kontakt med basen her og modtage instruktioner og blive dirigeret under deres aktiviteter, og derefter blive ført frelst tilbage og lande her på jorden.

Hvorledes kan vi betvivle Guds evne til at høre og besvare vore bønner og lede os i alle ting, hvis blot vi vil være i harmoni med Ham, og samtidig ikke tvivle på, at Surveyor III, et mekanisk instrument, kan sendes ud fra jorden til månen og dér blive dirigeret af selve mennesket her på jorden? Den fulgte instruktioner, da den blev beordret til at grave, holde op med at grave, sende en rapport, sende billeder tilbage, grave igen. Så længe den var på bølgelængde, kunne den dirigeres.

Vi er som astronauter, eller som Surveyor, sendt ud af Gud for at opfylde vor mission her på jorden. Han ønsker, at vi skal have held med os. Han står parat til at besvare vore bønner, og sikrer os en sikker landing, når vi vender tilbage, hvis blot vi vil være i forbindelse med Ham gennem bøn, og gøre som vi får befaling til.

Men når vi beder, er vi så beredt til at bede Herren om at velsigne os, når vi svarer ja til Hans kald, eller anerkender og tjener Ham?

Er vi beredt til at bede Herren om at tilgive os, som vi tilgiver hinanden? Thi Herren har sagt:

„... tilgiver I menneskene deres overtrædelser, vil jeres himmelske Fader også tilgive jer;

men tilgiver I ikke menneskene deres overtrædelser, vil jeres Fader ikke heller tilgive jer jeres overtrædelser." (3 Nephi 13:14—15)

Det ville være godt hvis vi standsede op og analyserede vor egen situation. Venter vi, indtil vi er i

vanskeligheder, og løber så til Herren, og når vi beder, giver vi så ordrer til Herren ved at sige: „Velsign dette", og „Velsign hint", „Giv os dette", og „Giv os hint", „Gør dette", og „Gør hint"?

Eller beder vi om at vi kan blive vejledt til at gøre det rigtige, eller blive velsignet med de ting, som er til vort eget bedste? Bed om ønsket og styrke og beslutsomhed til at gøre vor Himmelske Faders vilje, og altid stå rede til at gøre hvad Han befaler.

Mennesker beder af mange forskellige grunde. Mange drives ned på deres knæ af frygt, og kun da beder de. Andre går til Herren, når de trænger til óјeblikkelig vejledning, som de ikke ved, hvor de ellers skulle få. Lande bliver af deres regeringer kaldt til at henvende sig til Gud om Hans velsignelser, Hans beskyttelse og Hans vejledning i tilfælde af nationale katastrofer, tørke eller pest, hungersnød eller krig. Nogle mennesker beder om at blive helbredt, andre om at blive styrket. De beder om, at Herrens velsignelser vil følge deres familier, deres kære og dem selv i alle deres retfærdige bestræbelser. Jeg er sikker på, at alt dette er godt i Herrens øjne.

Det er imidlertid yderst vigtigt, at vi tager os tid til at udtrykke vor tak til vor Fader i Himlen for de mange velsignelser, som vi modtager. Jeg var dybt rørt en dag efter vor familiebøn, da en af vore små døtre sagde: „Far, jeg tror ikke vi burde bede om flere velsignelser. Herren har været meget god imod os, men jeg tror vi bør bede ham om at hjælpe os til at blive værdige til de velsignelser vi modtager." Siden den tid har vi prøvet flittigere at udtrykke vor tak til vor Fader i Himlen og bede om Hans vejledning, så vi kan blive værdige til det, som Han har givet os.

Når vi udtrykker vor taknemmelighed over vore mange velsignelser, bliver vi os mere bevidst hvad Herren har gjort for os, og derved skønner vi mere på det. Vi ved alle, hvad det betyder at høre eller modtage et taknemmeligt ord for noget vi har gjort. Vore forfædre indstiftede en Taksigelses-dag. Jeg er bange for, at nogle af os endda glemmer den dag.

Jeg gad vide, om vi sommetider er skyldige i ikke at give udtryk for vor taknemmelighed over for Herren, ligesom de spedalske som blev helbredt. Vi husker alle udmærket historien om hvorledes Jesus helbredte de ti spedalske, som råbte: „Forbarm dig over os!"

„Men en af dem vendte tilbage, da han så, at han var helbredt, og priste Gud med høj røst.

Og han kastede sig ned på sit ansigt for hans fødder og takkede ham; og det var en samaritaner.

Da tog Jesus til orde og sagde: Var der ikke ti, der blev renset? hvor er de ni?

Var der ingen andre end denne fremmede, der vendte tilbage for at give Gud ære?" (Luk. 17:15–19)

Og som Markus Antonius sagde, idet han hentydede til Cæsar, som genkendte sin ven Brutus blandt sine angribere:

„Det var det stik, der ramte dybest af dem alle, for da den ædle Cæsar så ham løfte hånden, da fælded' utaknemmeligheden ham med større stål end sammensvornes våben. Da brast hans hjerte."

(Julius Cæsar, 3. akt)

Jeg er sikker på, at Herren venter at vi skal udtrykke vor taknemmelighed for vore mange velsignelser, og bede om tilgivelse for vore fejl og om ønske og styrke til at gøre det rette.

Når vi beder, er det vigtigt at vi gør alt hvad der står i vor magt for at gøre det muligt for Herren at besvare vore bønner. Som min fader sagde til mig, da jeg var en lille dreng: „Min søn, hvis du ønsker at dine bønner skal besvares, må du tage fat og gøre din del."

Jeg tænker ofte på, hvor meget mere effektivt det ville være, når landets præsident beder sit folk om at fastsætte en dag til bøn, hvis vi alle levede et retskaffent liv og var beredt til at anerkende Gud som vor Skaber og holde Hans befalinger. Det ser ud som om mange fuldstændig har mistet troen på Gud, og andre betvivler Hans evne til at besvare vore bønner. Andre har tro og tillid til deres egen viden og deres egen styrke og magt.

Og så er der nogle der er som de rådsmedlemmer, som der tales om hos Johannes:

„Alligevel var der mange, endog af rådets medlemmer, der troede på ham; men for farisæernes skyld ville de ikke være det bekendt, for at de ikke skulle blive udelukket af synagogen;

thi de ville hellere have ære fra mennesker end ære fra Gud." (Johs. 12:42–43)

Lad os alle give agt på Herrens egen advarsel, hvori Han siger:

Forts. på side 112

Den Præsiderende Biskop taler om Nadveren

AF BISKOP
JOHN H. VANDENBERG

Prøv at følge mig tilbage i tiden til det første nadvermøde, ved hvilket Herren præsiderede. Før dette møde vidste Frelseren, at Hans store lidelse og offer nu kun var få timer borte, og derfor samlede Han hos sig de mænd, som havde gået med Ham i Hans præstegernings 3 år — de mænd, som Han elskede så højt. Disse sidste fredfyldte øjeblikke ønskede Han at dele med dem, skønt Han vidste, at een af dem allerede havde købslået om Hans liv, og at de andre ville, som Han fremførte det: „. . . forarges pa mig i denne nat." (Matt. 26 : 31)

Det, som Han skulle udholde den aften og de efterfølgende timer, var mere, end de umiddelbart kunne fatte. Og dog var Herren klar over, i hvor høj grad Hans offer ville påvirke dem og alle, der havde levet eller nogen sinde ville leve pa jorden. Og for således at få apostlene og alle medlemmer af Hans Kirke til at tænke alvorligt og ofte på de begivenheder, der snart skulle foregå, indførte Frelseren nadveren. Det var en meget hellig ordinanse, så hellig, at den blev indstiftet af Herren selv. Den blev forberedt og velsignet af Frelseren i det første nadvermøde.

Mattæus beretter om denne begivenhed med disse ord: „Mens de nu spiste, tog Jesus et brød, velsignede, brød det og gav sine disciple det og sagde: Tag dette og spis det; dette er mit legeme.

Og Han tog en kalk og takkede, gav dem den og sagde: Drik alle heraf;

thi dette er mit blod, pagtsblodet, som udgydes for mange til syndernes forladelse." (Matt. 26 : 26—28)

I dag efter gengivelsen af denne ordinance har Frelseren bemyndiget bærerne af Hans Præstedømme til at handle i Hans sted ved at velsigne disse hellige symboler. I denne uddeling udfører unge mænd den samme funktion med hensyn til nadveren, som Frelseren gjorde; det er et helligt ansvar og et betroet hverv.

I unge mænd, som bærer dette ansvar, forvalter I nadveren, forbereder og deler I den ud med den tanke i sindet, at I bogstaveligt udfører de samme funktioner, som Frelseren gjorde? Og I diakoner, hjælper denne tanke jer med at være ærbødige igennem nadvermødet og med at dele nadveren ud med værdighed og respekt? Er I lærere, gennem denne tanke, jer mere bevidst, at I skal være præcise med at have nadveren forberedt i god tid før mødets begyndelse? Og føler I præster et særligt ansvar, når I henvender jer til Faderen i højtidelig bøn, mens I administrerer disse hellige symboler på alle tilstedeværendes vegne?

Ansvaret for nadveren er ikke begrænset til nadverbordet eller til kirkerummet – det rækker ind i hvert øjeblik i vort liv. Ikke alene bør den person, der modtager nadveren, være værdig, men Præstedømme-bærere skal ogsa være værdige, før de kan deltage i denne hellige ordinanse. Præsident McKay henviste til dette, da han henvendte sig til bærere af Præstedømmet ved en generalkonference. Om nadveren sagde han: „Så stærkt, som det kan siges, anmoder jeg indtrængende om, at denne hellige ordinanse omgives med mere ærbødighed, med fuldkommen orden; så at enhver, der kommer til Guds Hus, måtte meditere over, samt stille og andagtsfuldt udtrykke taknemmelighed for Guds godhed. Det påhviler jer biskopper at drage omsorg for, at nadveren kun administreres af drenge og unge mænd, der er værdige til at påtage sig denne hellige ordinanse, og at det bliver gjort ærbødigt, med fuld forståelse af dens betydning for dem og de tilstedeværende."

Ud fra disse ord fra vor profet er det klart, at Herren vogter denne ret til at forvalte nadveren og betragter den som et helligt privilegium. Enhver ung mand, der bærer Præstedømmet, har det ansvar, at han skal leve værdigt for at deltage i denne ordinanse. Og biskopper må stole på deres kvorum-præsidentskaber fra Det aronske Præstedømme, når de, uge for uge, skal afgøre, om disse unge mænd er værdige.

Nadveren er en vidunderlig og hellig ordinanse – ikke blot det at administrere brød og vand og dele det ud. Det er en Præstedømme-funktion, og som sådan medfører den et alvorligt ansvar. Det gamle Testamente fortæller om en mand ved navn Uzza, der blev ramt af døden, fordi han var skødesløs med at udføre sin ordre angaende de hellige ejendele i Pagtens Ark. Det er lige så alvorlig en overtrædelse for et medlem af Præstedømmet i dag ikke at forstå den hellige natur af nadveren, som han administrerer. Lad os, for bedre at forstå nadverens hellighed, se lidt nærmere på dens betydning.

Kort efter, at Jesus indførte nadveren i det møde, som vi tidligere henviste til, spadserede Han til en lille lund, der hed Gethsemane, og der indledte Han det største af alle ofre for dig og mig. I haven, på korset og sluttelig ved opstandelsen fra graven bragte Frelseren opstandelsen til hele menneskeheden og frelse fra den åndelige død, hidbragt ved vore synder, for dem, der ville gøre sig fortjent dertil gennem omvendelse og dåb.

Det er vanskeligt helt at begribe alt det, Han har gjort. Men uden Hans store offer ville livet være uden håb eller formål. Lad os, for bedre at forstå Hans lidelse og offer, læse Hans egne ord: „Thi, se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.

Men dersom de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg.

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk.

Dog, ære være Faderen, jeg tømte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn."
(L. & P. 19:16–19)

Når vi deltager i nadveren, burde vi først og fremmest tænke på denne store velgerning, som Han har ydet til vort liv.

Gennem nadveren gen-forpligter og gen-indstiller Kirkens medlemmer deres liv. Præsident McKay sagde dette om deltagelse i nadveren: „Hvilken styrke ville der ikke være i denne Kirke, hvis næste søndag ethvert medlem, der deltager i nadveren, ville føle betydningen af den pagt, der er sluttet i den ordinanse; hvis ethvert medlem var villig til at påtage sig Sønnens navn, til at være en sand Kristen, til at være stolt af det og altid erindre Ham i hjemmet, i forretning, i samfundet, altid erindre Ham og holde Hans bud, som Han har givet dem. Hvor omfattende er ikke velsignelsen, og hvor betydningsfuld er ikke den pagt, som vi indgår hver sabbatsdag."

Unge mænd i Det aronske Præstedømme, I, som har fået overdraget ansvaret for nadveren, undersøg dens betydning, dens hellighed og det hellige ansvar, der følger med dette i sandhed store privilegium.

„. . . ved læsning"

AF D. CHRIS POULOS

En kendt britisk psykolog sagde engang, at i den civiliserede verden bliver folk ved med at studere under en eller anden form så længe, de lever. Jeg tror, at det stort set er rigtigt. På den anden side ser det også ud, som om der kun er få af os, der bestræber os en lille smule — hvis vi overhovedet gør det — for at fordybe os i fast, regelmæssigt studium af et eller andet felt, heri medregnet religion.

Det virker tilskyndende at vide, at der er folk, der vil arbejde for at lære noget. En husmoder opdrog alle sine børn, hvorefter hun læste til lærerinde. En ung pige i en High School arbejdede ekstra hårdt for at få klart 13 selv om hun allerede havde 11. En ekspedient i Oregon indskrev sig på college for at kunne forbedre sin stilling inden for sit erhverv. En fader i Californien sad på den bageste bænk i sin datters seminar-klasse for at lære om Evangeliet. En stålarbejder i Utah sagde: „Selv om jeg er 45 år, er jeg overbevist om, at jeg endnu kan lære så meget, at jeg kan få den eksamen, jeg altid har ønsket at tage. Det gør ikke noget, at det skal tage mig lang tid, men tage den vil jeg, og jeg indskriver mig nu til efteråret." Der er forskellige grunde til, at disse mennesker følte sig tilskyndet til at fortsætte deres uddannelse. Hvor stor succes, de vil opnå, har direkte forbindelse med effektiviteten af deres studievaner.

Hvad er studium?

Hvad er det, der adskiller et studium fra andre aktiviteter? Ordbogen definerer „studium" således:

1. Den handling at arbejde på at tilegne sig kundskab.
2. At undersøge noget grundigt.
3. At tænke dybt over noget.
4. At være ivrigt målbevidst.
5. At opnå kundskab gennem sine egne bestræbelser.

Det ser ud til, at hovedforskellen mellem studium og andre aktiviteter (f. eks. læsning i almindelighed) ligger i, hvor megen udholdenhed man har til at sætte noget ind på sit mål. John A. Widtsoe beskriver denne nødvendighed af at koncentrere sig under et fortsat studium, både når det gælder religion og andre studieområder:

. . . For at man kan forstå religiøs sandhed, må man studere den. Jesu Kristi Evangelium omfatter al anden kundskab. Det er den filosofi, der forklarer hele menneskets forbindelse med universet. Det indbyder til det grundigste studium og alvorlig gransken. Det er med religion som med videnskab, at jo mere man studerer et emne, des mere fuldkommen bliver ens kundskab om det . . .

Undladelse af at gøre sig bekendt med et emne gennem grundigt studium har ført til mangen en ulykke, især på det åndelige område. Mænd, der har tilbragt flere år med studium for at fuldkommengøre sig i en videnskab, men som kun har kunnet afse nogle få uger til systematisk studium af religion, viser ofte en utrolig ligegyldighed over for det rigtige i, at man bør være lige kompetent på begge områder. Religion kræver vågent studium, hvis man vil kunne forstå den. Prøv f. eks. at spørge den brovtende ikke-troende om, hvor meget studium han har ofret religionen.

. . . I sin udvikling hen imod sandheden skal enhver gå på sine egne ben. Det kræves derfor af alle, at de studerer sandhedens principper.

Resumé:

1. Studium indbefatter koncentration — hårdt arbejde.
2. Uden hensyn til, hvad man studerer, afhænger resultatet altid til en vis grad af en selv.

Hvorfor skal man studere?

Der er mange grunde til, at man bør ønske at studere. Der er f. eks. „læsning for læsningens skyld", ønske om at forbedre den økonomiske stilling, om at opnå evigt liv og om at blive en bedre lærer, etc.

Profeten Joseph Smith modtog to åbenbaringer, der fremhæver vigtigheden af at studere:

„Og da ikke alle har tro, så søg med flid og lær hinanden visdoms ord; ja, søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro." (Lære og Pagter 88 : 118.)

„Og du skal sætte menighederne i orden, studere og lære og blive bekendt med alle gode bøger, sprog, tungemål og folk." (Ibid. 90 : 15.)

Det fremgår tydeligt heraf, at vi alle aktivt skal søge at lære ved læsning!

Hvorledes skal man studere?

I virkeligheden er „hvorledes man skal studere" lige så vidtrækkende og kompliceret et emne som „hvorledes man skal bære sig ad med at være god". Det kan hverken læres meget enkelt eller hurtigt. Et studium er en form for adfærd, det er ikke blot et sæt regler. I en vis forstand har enhver, som har lært at læse og skrive, lært noget om, hvad det vil sige at studere, fordi de begge er nødvendige meddelelsesmidler, der har direkte forbindelse med studium. At kunne studere er imidlertid en evne, der kan tilegnes, og der findes en hel del undersøgelsesmateriale, der viser, at betydelig udvikling er muligt ved anvendelse af særlige metoder.

Rekvisitterne til effektivt studium indbefatter en regelmæssig studieplan, et roligt sted at studere, så man kan koncentrere sig; desuden skal man have et motiv til at ville samle sig kundskaber. Spørgsmålet vil også blive, hvorledes man bedst anvender den tid, man har til rådighed. Der er naturligvis mange måder at lægge en effektiv studieplan på, men der er visse hovedregler, vi allesammen kunne anvende bedre, end vi gør. Dr. Francis P. Robinsom ved Ohio State University har udarbejdet en metode — baseret på forskning af problemet — som han opstiller således: Oversigt, Spørgsmål, Læsning, Overhøring og Gentagelse.

Nogle af dr. Robinson's punkter kan man tilpasse selvstudiet, undervisningen i Søndagsskolen, oparbejdelse af ens erhvervsmæssige stilling såvel som regelmæssig tilegnelse af lærdom for at klare sig godt i den elementære

skole, i gymnasiet eller universitetet. De fleste af dr. Robinson's oplysninger vedrører studier af bøger, men de kan udmærket tilpasses studium af lektiehefter, klassenotater, pjecer, artikler, etc.

I. Oversigt

A. Lang oversigt:

1. Læs forordet og indledningen til en bog for at finde ud af, hvad forfatterens hensigt er. Derefter kan man under fortsat læsning forstandigt gøre sig klart, om han stiller det rigtigt op og opnår det, som han foresatte sig at nå.

2. Læs indholdsfortegnelsen, den er nemlig bogens „landkort". Svaret på et spørgsmål kan man måske finde i de første kapitler, hvorefter man går videre til en anden hjælpekilde.

3. Kik bogen igennem, se, hvor mange sider, der er, hvor mange billeder, typernes størrelse, om der er kort eller diagrammer, etc. Den slags varierer meget i bøger. Hvis man har en oversigt over disse ting, kan man indrette sin studietid således, at man får tid til at få fat i de hjælpekilder, der har den hjælp til studiet, som man trænger til.

4. Udvikl sans for at forske og søg andre oplysninger end dem, bogen indeholder eller henviser til. Udvikl en „gå-den-anden-mil"-indstilling med hensyn til studium, såvel som i andre af livets forhold.

B. Kort oversigt:

1. Kig på overskrifterne til hvert kapitel for hurtigt at få en mening om, hvorledes emnet vil blive udviklet.

2. Læs kapitlets afsluttende resumé, hvis et sådant findes, inden du begynder på kapitlet. Det vil hjælpe dig at få et helhedsindtryk af de tanker, der fremføres i kapitlet.

II. Spørgsmål

A. Vend hver overskrift til et spørgsmål.

B. Læs nu stoffet og bestræb dig på at besvare spørgsmålet, medens du læser. Hvis du ikke er hurtig til at stille og besvare spørgsmål, medens du læser, er det sandsynligvis fordi du ikke koncentrerer dig rigtigt.

C. Hvis ikke materialet er helt klart, så gør en bemærkning enten i bogen eller på et særskilt stykke papir. Studer med en blyant i hånden. Hvis et punkt ikke er klart ved første gennemlæsning, så husk at få det klaret senere, enten gennem en anden henvisning eller gennem en autoritet på det særlige område.

D. Slå ofte op i en ordbog, et leksikon eller andre standardreferencer. Der fås mange billige opslagsbøger, der kan hjælpe dig at udvikle dit ordforråd, lære dig at læse hurtigt, stave rigtigt, forstå grammatikken og andre grundregler for hjemmestudium — de kan også lånes på bibliotekerne. Efterhånden som du lærer dig selv at bruge disse hjælpemidler, udvikler du også din evne til at lære.

III. Læsning

Du har formodentlig stillet og besvaret de spørgsmål, der er fremsat i en bog du har læst. Vi vil lige sige et par ord om, at der er en vis „overlapning" af punkterne i dr. Robinson's metode. Der er ingen tvivl om, at vi allesammen anvender i hvert fald nogle af disse punkter, når vi studerer. Andre glemmes eller ignoreres. Her er de kun taget hver for sig og fremhævet, for at vi kan lære at koncentrere os om hver enkelt og derved få nogen indsigt i, hvorledes man studerer mere effektivt.

I det punkt, vi nu beskæftiger os med, er nøglen til læsning den, at man læser aktivt! Få de simple, sorte tegn på papiret til at blive levende. Det kræver sommetider koncentreret bestræbelse. Men husk, at det meste af det nye, der står, kan gøres levende, hvis det forbindes med andre erfaringer i dit kundskabsrepertoire. Det er denne proces med at forbinde ny kundskab med kendte tanker, der gør det at studere til en dynamisk proces.

IV. Overhøring

Der er to begreber, man skal erindre sig her:

A. Repetition forbedrer sædvanligvis hukommelsen. Jo mere man gentager, des bedre husker man almindeligvis. Vi glemmer sjældent, hvad vi selv hedder, for det har vi gentaget så ofte.

B. Hvis man bruger flere sanser på éngang, kan det ofte hjælpe til at huske bedre.

Når man skal lære en lang ordliste, kan man lære sig at huske den ved at se op fra bogen, skrive (følelse) ordene på tavlen, efterhånden som man siger dem højt (hørelse).

Hvis man gentager stoffet tit nok med anvendelse af de forskellige sanser, er det helt sikkert, at man vil øge sin evne til at huske både kvantitativt og kvalitativt. Denne fremgangsmåde anvendes ofte, hvor man studerer i små grupper.

V. Gentagelse

At „gentage" vil sige at læse eller fremsige igen. Vi prøver alt for ofte at forstå og at huske på én gang. Undersøgelser har konstateret, at det er bedre at fordele end at presse studiet sammen inden for et bestemt tidsrum. Med andre ord: hvis man har 8 timer til at studere et givet emne, er det bedre at dele tiden i fire 2-timers perioder end at læse 8 timer ud i én køre. Det vil altså sige, at man for at nå det bedst mulige resultat ikke skal forcere læsningen, hverken når det gælder en eksamen eller en lektie, man skal fremføre i Søndagsskolen.

Der er skrevet en hel del om emnet „Hvorledes man studerer". Artikler, pjecer og bøger står til rådighed. Regelmæssige kurser tilbydes fra aftenskoler, højskoler og universiteter.

Jo mere vi anvender af denne hjælp, des mere vil vi lære om udvikling af færdighed i at studere „. . . ved læsning"!

Nadververs for marts måned

Senior-Søndagsskolen:

„Og det skete, da Han havde sat sig til bords sammen med dem, tog Han brødet, velsignede og brød det og gav dem det."

(Lukas 24:30)

Junior-Søndagsskolen:

„Og Han tog et brød, takkede og brød det, gav dem det og sagde: „Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig!"

(Lukas 22:19)

DET ER MIN MO'AR

BECKY LEE HILL

Der' en som vi - ser mig, hvad er ret.
Der' en som trø - ster og med mig går,

Der' en som sør - ger for, jeg er mæt.
Hver- gang jeg græ - der - hun alt for - mår.

Som al - tid hjæl - per og på mig tro' er,
Hun vil mig føl - ge, når jeg blir' sto'- er,

som hol - der af mig - det er min Mo' - ar.
Hun er min e - gen, hun er min Mo' - ar.

Oversættelse: Jørgen W. Schmidt.

ADAGIO

GEORGE H. DURHAM

p

TJENERE I GUDS RIGE

En apostel
Kirkens patriark,
Assistenter til De Tolvs Råd
De Halvfjerds' Første Råd
og Det Præsiderende Biskopråd.

De Sidste Dages Hellige over hele verden elsker Kirkens Generalautoriteter og respekterer dem. De er de mænd, som Herren har valgt til at hjælpe til med at lede Hans værk på jorden i denne tid.

Vi har hermed den glæde på de følgende sider at præsentere farvefotografier og korte biografier af 23 af disse brødre: en apostel, Kirkens Patriark, assistenterne til De Tolvs Råd, De Halvfjerds' Første Råd og Det Præsiderende Biskopråd. Det Første Præsidentskab og De Tolvs Råd blev præsenteret på lignende måde i marts-nummeret af „Stjernen" 1967.

Kirkens Patriark: Den 27. juni 1839 holdt profeten Joseph Smith en temmelig lang tale til brødrene, hvori han blandt andet sagde:

En Evangelist er en patriark, ja, den ældste mand af Josefs blod eller af Abrahams sæd. Hvor som helst Kristi Kirke oprettes på jorden, burde der være en patriark til gavn for de helliges efterkommere, som tilfældet var med Jakob, da han gav sin patriarkalske velsignelse til sine sønner (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, side 179).

Profetens fader, Joseph Smith, sen., blev ordineret som Kirkens Patriark, den 18. december 1833. Hans direkte efterkommer i den patriarkalske linje, Eldred G. Smith, har embedet nu.

Assistenterne til De Tolvs Råd: Under generalkonferencen i april 1941 sagde præsident J. Reuben Clark, jun., idet han læste navnene på Generalautoriteterne op til godkendelse:

„Kirkens hurtige vækst i vor tid, det stadig øgede antal oprettelser af nye warder og stave, det stadig udvidende areal, som disse warder og stave dækker, det bestandigt nødvendige pres for at øge antallet af vore missioner og deres effektivitet for at Evangeliet kan blive forkyndt for alle mennesker, den vedblivende mangfoldiggørelse af Kirkens interesser og aktiviteter, der kræver strengere og hyppigere tilsyn, overvågen og vejledning — alt dette har opbygget en apostolisk tjeneste af det mest storslåede omfang.

Det Første Præsidentskab og De Tolv mener, at for at de mest fyldestgørende kan udfylde deres ansvar og effektivt udføre denne tjeneste for Herren, må de have nogle til at hjælpe sig.

Det er derfor blevet bestemt at udpege assistenter til De Tolv. Disse assistenter skal være højpræster, der bliver beskikket til at virke under De Tolvs ledelse under udførelsen af sådant arbejde, som Det Første Præsidentskab og De Tolv måtte pålægge dem.

Der bliver ikke noget bestemt antal assistenter. Antallet vil blive øget eller formindsket fra tid til anden, eftersom nødvendigheden af udførelsen af Herrens værk dikterer det som værende klogt . . . . ."
(Improvement Era, Maj 1941, side 269.)

For tiden er der 12 assistenter til De Tolv.

De Halvfjerds' Første Råd: I den storslåede åbenbaring om Præstedømmet i Lære og Pagter, afsnit 107, siger Herren:

„De halvfjerds er også kaldet til at prædike Evangeliet og være særlige vidner for ikke-jøderne og for hele verden. Og heri adskiller de sig i deres kalds pligter fra andre embedsmænd i kirken.

Og de danner et kvorum, der har samme myndighed og magt som de omtalte tolv særlige vidner eller apostle . . . . . .

De halvfjerds skal handle i Herrens navn under de tolvs eller det omrejsende højråds ledelse. De skal opbygge kirken og ordne alle dens anliggender blandt alle folk, først blandt ikke-jøderne og derefter blandt jøderne." (v. 25-26, 34.)

Halvfjerdsernes kvorum'er der nummereres når de oprettes, organiseres med særlig hensyntagen til deres kald og missionærgerning. Og — som der videre står i åbenbaringen — „de skulle have syv præsidenter, valgt blandt de halvfjerds, til at præsidere over sig." (v. 93.) Disse danner De Halvfjerds' Første Råd.

Det Præsiderende Biskopråd: „Det Præsiderende Biskopråds kvorum består af Den Præsiderende Biskop og to rådgivere. De er alle tre såvel højpræster som biskopper. De præsiderer over Det aronske Præstedømme. De ordner Kirkens timelige anliggender under Det Første Præsidentskabs ledelse. De forvalter Tienden, fører protokol over alle medlemmer, over alle financielle og statistiske rapporter og lignende sager." (John A. Widtsoe, Program of the Church, p. 156.)

Vi har nu med få ord præsenteret alle disse råds opgaver. Blad nu om og læs biografierne over de brødre, der for tiden støttes i deres kald af Kirkens medlemmer.

ALVIN R. DYER

Apostel

Oprigtighed, energisk foretagsomhed og et stærkt ønske om at gøre Herrens vilje karakteriserer Kirkens nyeste apostel. Alvin R. Dyer blev født den 1. januar 1903 i Salt Lake City som søn af Alfred og Harriet Walsh Dyer. Medens han gik på high school og også i årene derefter var han med på flere vinderhold i baseball, og han var medlem af en kvartet, der var meget eftersprgt.

Ældste Dyer fuldførte en mission i U.S.A.s østlige stater, hvor han blev zoneleder, og hvor han i 1923 var med i det, som måske var det første Cumorah Høj skuespil. I juni 1926 blev han viet til May Elizabeth Jackson; de har to børn.

Beskæftigelse som blikkenslager i 8 år og korrespondancekurser i teknisk tegning og til planlægning udrustede ham til en vellykket forretningskarriére. Han bestyrede en varme- og luftkonditionerings-afdeling for et entreprenørfirma, og da han var 46 år oprettede han sin egen grossistvirksomhed med stor succes.

Under sin forretningskarriére var ældste Dyer medlem af Exchange Club, the American Society of Heating and Ventilating Engineers og under den anden verdenskrig af the American Military Engineers, hvor han virkede som civil rådgiver for mange projekter.

Men tjeneste for Herren har altid været broder Dyers største glæde. I næsten 6 år var han biskop for Salt Lake City's Monument Park Ward. Før den tid havde han været medlem af to ward-biskopråd og af to stavs-højråd. Medens han var biskop blev han kaldet til at præsidere over U.S.A's Central States Mission.

Han afhændede sine forretninger og rejste på mission, hvor han fandt nye interesser. For at blive helt klar over Kirkens og dens folks historie i Missouri, undersøgte ældste Dyer dette grundigt og skrev en beretning, som hovedsagelig var beregnet til eget brug. Den er dog senere blevet udgivet i bogform. Siden da har ældste Dyer skrevet syv bøger om evangeliske emner.

I 1958, kun 5 måneder efter, at ældste Dyer var blevet valgt til 1. assistent i G.U.F.s mandlige generalbetyrelse, blev han kaldet til at være assistent til De Tolvs Råd. Senere blev han kaldet til at genåbne og præsidere over Den europæiske Mission, hvor han virkede i 2 år. Ved sin hjemkomst fordybede han sig i de opgaver, der blev stillet ham, og hvoraf en var Præstedømmets Hjemmelærerprogram, som han var med til at udarbejde.

Den 5. oktober 1967 blev ældste Dyer ordineret til apostel, til i samarbejde med De Tolvs Råd at bære vidnesbyrd om Frelserens mission. Hans stærke og alligevel ydmyge ånd gør ham til en værdifuld tjener for Herren.

ELDRED G. SMITH

Kirkens Patriark

Embedet som Kirkens Patriark er et helligt kald. Det er et arveligt kald, der ifølge personlig værdighed gives til den mand, der modtager det gennem Kirkens Præsidents inspiration.

Eldred G. Smith er Kirkens 7. Patriark under denne forvaltning. Dagligt tager han sig af de helliges åndelige behov, giver mange deres patriarkalske velsignelse, betydelige, personligt prægede udtalelser, der — hvis modtageren er ydmyg og værdig — kortlægger vejen til de resultater, det er muligt at opnå i løbet af et virksomt liv.

Ældste Smith blev født den 9. januar 1907 i Lehi, Utah, som søn af Hyrum G. og Martha Gee Smith. Da han var 5 år, blev hans fader opretholdt som Kirkens Patriark, og familien flyttede til Salt Lake City. Den unge Eldred fik sin uddannelse på kostskoler, på S.D.H. High School og på University of Utah hvor han læste til ingeniør.

I 1926 modtog han et kald til at tjene i den schweizisk-tyske mission, og efter sin hjemkomst derfra i 1929 virkede han som stavsmissionær i Liberty Stake i Salt Lake City.

Den 17. august 1932 blev han i Salt Lake Templet viet til Jeanne Ness, og de fik to sønner og tre døtre.

Opofrende, som han var i sin tjeneste for Herren, i hvad han end blev kaldet til, blev ældste Smith i november 1936 medlem af Ensign Stake G.U.F.s mandlige bestyrelse, og den 5. maj 1938 blev han opretholdt som 2. rådgiver i 20. Wards biskopråd i Salt Lake City. Senere blev han medlem af Ensign Stake højråd. Da North 20. Ward blev oprettet i 1941, blev han dets første biskop.

I januar 1944 modtog han en krigstidsstilling ved Oak Ridge, Tennessee, atomenergi-værket. På vej dertil standsede han op ved missionens hovedkvarter i Louisville, Kentucky, hvor han tilbød Kirken sin tjeneste. Da han ankom til Oak Ridge, fandt han ud af, at han på grund af atomprojektets hemmelige natur ikke kunne få tilladelse til, at de hellige kunne holde møder i militærets lokaler. Så inviterede han Kirkens medlemmer til gudstjenester i sit hjem, hvor de brugte kasser som borde og stole. Forsamlingen voksede, til der tilsidst var 35 børn og 65 voksne tilstede. Så blev Oak Ridge gren oprettet, med ældste Smith som grenspræsident.

Efter Verdenskrig II vendte han tilbage til Salt Lake City. Den 6. april 1947 blev han under Kirkens generalkonference opretholdt som Kirkens Patriark.

Siden den dag har han bogstavelig talt givet i tusindvis af velsignelser. Hver dag tilbringer han mange timer ved sit skrivebord i Kirkens administrationsbygning med at give råd til medlemmer fra alle dele af Kirken.

ALMA SONNE

Assistent til De Tolvs Råd

Et af de særlige punkter under Aprilkonferencen i 1941 var udvælgelsen af 5 assistenter til De Tolvs Råd; de blev „beskikket til at virke under De Tolvs Råds ledelse under udførelsen af sådant arbejde, som Det Første Præsidentskab og De Tolv måtte pålægge dem". Blandt disse fem var Alma Sonne.

Ældste Sonne blev født i Logan, Utah, den 5. marts 1884, som søn af Niels Christian og Elisa Peterson Sonne. Efter at have taget eksamen fra Brigham Young College i Logan i 1904, arbejdede han i Logan First National Bank. Fra 1910 til 1912 var han på mission i England, hvor han havde ledelsen af emigration, rejser og transport. Hjemkommen fra De britiske Øer giftede han sig med Geneva Ballantyne den 16. maj 1912, og de fik 5 børn: 4 sønner og 1 datter. Senere — da hans hustru var død i 1941 — giftede han sig med Leona Ballantyne Woolley.

Ældste Sonne har spillet en vigtig rolle i forretningslivets og landbrugets udvikling i den nordlige del af Utah. Han er præsident for First National Bank i Logan og medlem af Utah State University's bestyrelse.

Da ældste Sonne i 1946 blev kaldet til at præsidere over den europæiske mission med hovedkvarter i London, var der en, der spurgte ham: „Hvorfor skal du absolut afsted? Er de sjæle herhjemme ikke lige så dyrebare at få frelst som de europæiske?" Ældste Sonne svarede: „Jeg tror, det er et spørgsmål om overbevisning. Det er meget vigtigt, *hvad* vi tror." Så fortalte han, at da han var en ung mand, havde han spurgt sin fader: „Hvorfor blev du medlem af Kirken?" Faderen tøvede et øjeblik og svarede så: „Fordi jeg læste Mormons Bog." Med den overbevisning, at denne bog var Guds ord, havde hans fader bedt om at blive døbt. Ældste Sonne fortalte også, at hans moder havde været med på vandringen over prærien fra Council Bluffs til Cache Valley, Utah, bag et spand okser og en prærievogn. „Hvorfor?" spurgte ældste Sonne. Fordi — blev der svaret — de havde den overbevisning, at Kirken var sand.

Den samme overbevisning karakteriserer Alma Sonnes uselviske opofrelse og tjeneste. Utallige mennesker bærer personligt vidnesbyrd om, at han er oprigtig, når han siger: „Der er ikke noget, der er vigtigere end mennesker." Han var to gange i biskoprådet i Logan, G.U.F.-stavsforstander, medlem af et stavhøjråd og rådgiver i Cache Stake præsidentskab. Det var, medens han var præsident for Cache Stake og formand for Cache's velfærdsområde, at han blev kaldet som assistent til De Tolvs Råd.

Kærlighed til mennesker og kærlighed til Evangeliet danner grundvolden for ældste Sonne's liv. „Den eneste ufejlbarlige fører for mennesker og nationer er Jesu Kristi Evangelium", siger han.

ELRAY L. CHRISTIANSEN

Assistent til De Tolvs Råd

Assistent til De Tolvs Råd, ældste ElRay L. Christiansen's åndelige styrke og oprigtighed har påvirket utallige menneskers liv til det gode, for han har levet et aktivt og varieret liv i Kirken, og i civile, kulturelle og uddannelsesmæssige affærer.

Ældste Christiansen blev født den 13. juli 1897 i Mayfield, Utah. Hans forældre var Parley og Dorothea C. Jensen Scow Christiansen. Han studerede landbrug ved Utah State Agricultural College og afsluttede sine studier ved University of Utah og Brigham Young University. Selv landmand og ejer af jord ledede han kortlægningen af omfattende jordarealer og udpegning af græsgange, for De Forenede Staters regering.

Uddannet som lærer finder han den største tilfredshed ved at undervise de unge. Det har han gjort effektivt i skoler, med missionærer, som spejderleder og i sin vidtstrakte tjeneste i Kirkens templer.

Den 14. juni 1922 blev han i Mantitemplet viet til Lewella Rees. De har tre børn. I 1924 modtog familien Christiansen et kald til U.S.A.s Central States Mission. Dermed begyndte en lang række tjenestehverv i Kirken for ældste Christiansen. Senere virkede han i East Jordan Stake (Utah) som stavs-søndagsskoleforstander, i højrådet og som biskop for Draper First Ward. I 1936 blev han tilknyttet Kirkens skolevæsen og flyttede til Logan, Utah.

I 1937 blev han kaldet som præsident for Texas-Louisiana-missionen. Efter hjemkomsten til Logan 4 år efter blev han indsat som 1. rådgiver i Cache Stake præsidentskab. Fra 1943 til 1952 var han præsident for Logan-templet, og i 4 af disse år var han også 1. rådgiver i East Stake præsidentskab og derefter stavspræsident.

Den 6. oktober 1951 blev han kaldet som assistent til De Tolvs Råd. I denne egenskab har han virket som formand for Kirkens Velfærdskomité's budgetkomité; han var præsident for Salt Lake-templet i 8 år og var med til at indrette London-templet til ordinansearbejdet. I 1961 blev han koordinator af alle Kirkens templer under Det Første Præsidentskabs ledelse. Desuden er han zone-supervisor for de fire syd-østlige, amerikanske missioner.

I alle sine opgaver er ældste Christiansen blevet æret og respekteret. Da han under konferencen blev opretholdt som assistent til De Tolvs Råd, understregede han, at et ægte vidnesbyrd skal ledsages af gode gerninger. Dette har sandelig også været grundvolden i hans eget liv, for gennem sit faste vidnesbyrd er han blevet drevet til mange gode gerninger rede til at ofre, og en mand af styrke og loyalitet.

JOHN LONGDEN

Assistent til De Tolvs Råd

I den genoprettede Kirkes første dage sagde Herren gennem en åbenbaring til profeten Joseph Smith: „Thi min sjæl fryder sig i hjertets sang, ja, de retfærdiges sang er som en bøn til mig."

Ældste John Longden, assistent til De Tolvs Råd, har bogstavelig talt sunget sig ind i de helliges hjerter, hvor som helst han er kommet på sine rejser. Som den begavede sanger han er, har han villigt delt sit musiktalent med forsamlinger i mange dele af verden, når han har besøgt dem på Kirkens vegne.

Ældste Longden blev født i Oldham, Lancashire, England, den 4. november 1898. Hans forældre, Thomas J. og Lizetta Taylor Longden blev omvendt til Kirken, og da John var 10 år, emigrerede familien til Utah. Han gik i SDH High School og studerede ved SDH Handelshøjskole og University of Utah.

Hans musiktalent blev tidligt opdaget. Han studerede sang og dramatik og blev medlem af to teaterkompagnier. I 1921 modtog han et kald til U.S.A.'s Central States Mission, og da han kom hjem, begyndte hans forretningskarriére først i forsikringsbranchen og senere med elektriske artikler. Han avancerede til direktør for Westinghouse Electric Supply Company's afdeling i Salt Lake City og i 1952 til zoneleder for National Electric Products Corporation, en stilling han beholdt, til han trak sig tilbage i 1960.

Den 15. oktober 1924 ægtede ældste Longden Frances LaRue Carr i Salt Lake-templet; de har to døtre. Søster Longden virkede i 13 år som 2. rådgiver i G.U.F.s generalbestyrelse for Unge Kvinder.

Ældste Longden har altid fundet tid til trofast og villigt at tjene Kirken. Han var viceforstander og forstander i ward- og stav G.U.F.-organisationer, før han blev kaldet til biskop for 19. Ward i Salt Lake City. Derefter var han rådgiver i stavshøjrådet i cirka 17 år og blev i 1950 medlem af Kirkens General-velfærdskomité. I oktober 1951 kom så kaldet til at tjene som assistent til De Tolvs Råd.

Ved en generalkonference fornylig fortalte ældste Longden om dengang, han som barn gik til møder i et lille mødehus med bølgebliktag i Oldham, Lancashire i England; 56 år efter havde han lejlighed til at vende tilbage til sit fædreland og indvie en smuk kirkebygning i Oldham. „Seksoghalvtreds år", sagde ældste Longden grublende. „Det synes, som det var igår. Hvor tiden dog flyver!"

Og så tilføjede han: „Det kan man ikke gøre noget ved ud over at man så vidt muligt anvender den effektivt." Dette har ældste Longden i høj grad gjort.

STERLING W. SILL

Assistent til De Tolvs Råd

En oplevelse, der gjorde stærkt indtryk på Sterling Sill, da han var dreng, blev det vendepunkt, der i høj grad påvirkede hans liv derefter. Han blev i Søndagsskolen bedt om at genfortælle et afsnit i lektiehef-tet. Da denne 12-års dreng rejste sig for at tale, blev han fuldstændig slået med panik. Tårerne løb ham ned ad kinderne, og det var ham helt umuligt at give sin lektie.

Den samme dag var der en anden ung mand, der talte med sådan en appel, at ældste Sill endnu erindrer de følelser, der tvang ham til at ønske at blive lige så dygtig. En ledende hånd var allerede ved at styre hans liv, for i en velsignelse var det blevet sagt til ham: „Herren vil lade sine øjne hvile på dig . . . . og din tunge skal blive løst, til din store forundring."

Joseph og Marietta Welling Sill hed hans forældre, og han blev født i Layton, Utah, den 31. marts 1903. Han erindrer stadig den skyhed, der besværede ham, selv under hans mission til de sydlige stater. Efter at have studeret ved University of Utah var han skolelærer i 2 år, hvorpå han gik ind i forsikringsbranchen i Salt Lake City.

Den hårdt tilkæmpede succes sammen med den støtte, han til enhver tid havde i sin hustru, Doris Mary Thornley (de har 3 børn), udvirkede stor forandring i hans selvtillid. Han forfremmedes hurtigt inden for sin profession, blev direktør for Salt Lake City-afdelingen af firmaet i 1933 og inspektør for hele virksomheden i 1940, en stilling han af navn stadig indehaver.

I en alder af 29 år blev han den første Utah-ner, der holdt tale til National Association of Life Underwriters (livsforsikringsbranchens nationale organisation).

I 1936 blev han kaldet til biskop for Garden Park Ward. Snart efter var der stavkonference, og med den tanke, at han måske ville blive bedt om at tale, udarbejdede han en tale. Han blev ikke kaldt op. Til den næste konference udarbejdede han en anden tale, men heller ikke dennegang bad man ham sige noget. I løbet af de følgende 10 år forberedte biskop Sill sig på at tale ved konferencerne — men han holdt aldrig én tale. Herren opdrog ham til en stor gerning.

I 1951 blev han medlem af Søndagsskolens generalbestyrelse, og i april 1954 blev han kaldet som assistent til De Tolvs Råd. Efter at have holdt 12 taler over Kirkens søndag-aften-radioprogram i 1959 blev han bedt om at fortsætte på ubestemt tid, og i de sidste 8 år har han udarbejdet og holdt taler i ugentlige 15-min. og 30-min.s radioprogrammer over 450 stationer i hele landet.

Hver måned modtager han omkring 4.200 breve fra lyttere; de indeholder sådanne hjertelige bemærkninger som f. eks.: „Det er på grund af Deres taler, jeg nu er medlem af Kirken." — „De har fuldstændig forandret mit liv." — „Hvilken storslået mormonforkyndelse." Hans evne til at tjene Herren på denne måde er frugten af 40 års forberedelse. For flere år siden begyndte han at katalogisere sine tanker; for tiden er han igang med den 21. scrapbog med idéer. Han er en fremragende talsmand for Evangeliet i vor tid.

HENRY D. TAYLOR

Assistent til De Tolvs Råd

„Det var uundgåeligt, at han skulle nå til de højeste pladser", blev der sagt om Henry D. Taylor, da han i april 1958 blev kaldet som assistent til De Tolvs Råd. Lige fra sin barndom, hvor han blev oplært i landbrug i Provo, Utah, er han blevet trænet til at være leder. Han blev født den 22. november 1903 som søn af Arthur N. og Maria Dixon Taylor.

I sin omtale af den rige arv, han havde fra sit hjem, sagde ældste Taylor ved en generalkonference: „Det var ikke meningen, at vi skal stå alene. Vi bliver bedre som enkeltpersoner, når vi vokser op sammen i stedet for alene. "

Efter en mission til de østlige stater fik ældste Taylor i 1929 eksamen fra Brigham Young University, og i 1960 modtog han universitetets Alumni Distinguished Service Award (guldmedalje).

I 1937 afsluttede han sin uddannelse på New York University's handelsskole.

I Provo, hvor han var vice-direktør for Dixon Taylor Russell Company, blev han aktivt inddraget i forskellige samfundsmæssige anliggender, som f. eks. Handelskammeret, Kiwanis Club og Utah Valley Hospital-bestyrelse.

Den 26. december 1929 giftede han sig med Alta Hansen, Richfield, Utah. De fik fire sønner. Søster Taylor var aktiv i ward- og stavorganisationer. Charmerende og intelligent støttede hun sin mand, delte med ham mange års muligheder og resultater. Hun døde den 6. juli 1967.

Betegnet som „en rolig dynamo" synes ældste Taylor bestemt til at lede sine brødre. Han blev øverste leder af Delta Phi (amerikansk studenterklub), rådgiver i højrådet, stavssekretær samt biskop for Pleasant View Ward og præsident for Sharon og East Sharon stave. Han virkede som præsident for Den californiske Mission, da han blev kaldet som assistent til De Tolvs Råd.

Nu virker han som forretningsfører for Kirkens Velfærdsprogram, hvortil han er velegnet på grund af sine vidtspændende erfaringer i velfærdsarbejdet, heri indbefattet erfaringerne som formand for Mt. Timpanogos og Central Utah velfærdsregionalområder.

Ældste Taylor går ind for Velfærdsprogrammet med stor kærlighed og interesse for sine medmennesker, med fuld og fast tro på den åbenbarede sandhed og med styrke og tolerance. Med hensyn til programmet siger han: „For at programmets formål kan gennemføres, er det hensigten, at alle Kirkens medlemmer skal slutte sig sammen og arbejde, hvilket vil give os en følelse af broderskab og enhed, en fornemmelse af at høre sammen og høre til Guds Rige."

Roligt, fordringsløst lederskab og fremragende arbejde med fast tro på vor himmelske Fader kendetegner ældste Henry D. Taylor.

WILLIAM J. CRITCHLOW JR.

Assistent til De Tolvs Råd

Under Verdenskrig I blev William James Critchlow, jun., som var indkaldt til tjeneste ved U.S. Coast and Geodedic Survey (Geodætisk Institut), posteret alene i flere uger på en bjergtop, hvor han fandt tid til at læse Mormons Bog. „Jeg havde ‚arvet' Evangeliet", fortæller han, „og mit medlemskab i Kirken var kommet ganske automatisk, da jeg var gammel nok til at blive døbt. Men min omvendelse — denne ‚jeg-ved-uden-tvivl'-følelse — kom til mig på toppen af et bjerg, medens jeg læste Mormons Bog og bad Gud vise mig, om den er sand."

Dette vidnesbyrd er blevet båret med brændende inderlighed og overbevisning, især i årene siden ældste Critchlow blev opretholdt som assistent til de Tolvs Råd i oktober 1958.

Født den 12. august 1892 som søn af William J. og Anna Gregerson Critchlow, har ældste Critchlow levet hele sit liv i Ogden, Utah.

Efter at have gennemgået High School fortsatte han i Weber Academy, hvor han som studenternes præsident i 1911 stod i spidsen for en kampagne for et gymnasium, hvorved han påbegyndte en livslang tjeneste for samfundet. Mange år senere gik hans drøm i opfyldelse, og gymnasiet blev bygget. Da det blev overgivet til Kirken og omdannet til Deseret Gymnasium i juni 1967, bad man William J. Critchlow, jun., den mand, som i 1911 havde sat det hele igang, om at holde indvielsesbønnen.

For at uddanne sig til en karriére i forretningslivet, indskrev han sig i LaSalle Extension University, Chicago, og gennemgik også nogle klasser i University of Utah's aftenskole-afdeling.

Ældste Critchlow fik ansættelse ved electricitetsforsyningen og påtog sig — bortset fra midlertidige regeringsopgaver — forskellige ledende poster inden for Utah Power & Light Company indtil han trak sig tilbage; på det tidspunkt var han chef for expansionsafdelingen.

„Målestokken for en mands virkelige succes i livet er hans familie", har han sagt. Han ægtede i 1924 Anna Maria Taylor i Salt Lake-templet, og de har to sønner og en datter.

Ældste Critchlow's indflydelse i Ogden-samfundets anliggender har været dybtgående med virke i flere komitéer og i flere civile klubber. Han var stifter af All Faces West-spillene som hvert år opfører et skuespil om pionerrejsen til Saltsødalen. Dette projekt har særlig betydning for ham, idet hans oldefader, James Brown, var leder af en mormon-batallion og grundlægger af Ogden.

Ældste Critchlow tror, at meget af glæden i livet er et biprodukt af tjeneste, især af tjeneste for Kirken. Han havde mange stillinger i hjælpeorganisationerne og virkede i 17 år som den første præsident for South Ogden Stake, inden han blev kaldet som assistent til De Tolv i oktober 1958.

FRANKLIN D. RICHARDS

Assistent til De Tolvs Råd

„Følg Kirkens ledere og afvis aldrig en anledning til at tjene." Dette gode råd fra ældste Franklin D. Richards's forældre har været den bestemmende leveregel for ham, som har viet sit liv til tjeneste for samfundet, for sit land og for Kirken, sidst som assistent til de Tolvs Råd.

Ældste Richards blev født den 17. november 1900 i Ogden, Utah, som søn af Charles C. og Letitia Peery Richards. Som dreng var han flittig; han arbejdede på sin faders farm for at tjene til skolepengene, foruden at han tog ivrig del i den offentlige debat og var med i udgivelsen af flere skoleblade.

Han tog eksamen fra Weber Academy, Ogden, studerede derefter ved University of Utah, inden han tog imod et kald som missionær til de østlige stater. Da han kom tilbage, gjorde han arbejdet på sin juridiske embedseksamen ved universitetet færdig i 1923 og påbegyndte juridisk virksomhed i Salt Lake City. Den 1. august 1923 blev han i Salt Lake-templet viet til Helen Kearnes. De har to sønner og to døtre.

Ældste Richards blev udnævnt som den første Utah-leder af Federal Housing Administration (boligadministrationen) i 1934; senere blev han zonekommissær for 13 vestlige stater med hovedkvarter i Washington, D.C. I 1947 blev han udvalgt til at være nationalkommissær for boligadministrationen og i hans embedstid blev det største bolig-byggeprogram i landets historie gennemført. Da Ældste Richards trak sig tilbage fra dette embede i 1952, åbnede han selv en lånebank og ejendomsmæglerforretning med kontorer i New York, Washington og Salt Lake City; i 1954 vendte han tilbage til Utah.

Som ung fik ældste Richards sin patriarkalske velsignelse, hvori han blev velsignet til at ville blive „kaldet til at holde præsiderende embeder og ledende embeder i både hellige og civile stillinger." Det løfte er i sandhed blevet opfyldt, thi foruden at have ansvarsfulde poster i samfundet har han også været leder i sine præstedømme-kvorum'er og i Kirkens hjælpeorganisationer.

Ældste Richards virkede som præsident for East Mill Creek stavsmission, da han i 1959 blev kaldet til at præsidere over U.S.A.'s nordvestlige staters mission. Der ledede han et af Kirkens mest frugtbare missionsområder og udarbejdede en ny missionærhåndbog, der omfattede missionens mest effektive undervisningsplan. Den 8. oktober 1960, nøjagtig 10 måneder efter, at han blev missionspræsident, blev det ved generalkonferencen meddelt, at han var blevet kaldet som assistent til De Tolvs Råd. Hans missionsaktiviteter har fortsat, for hans opgaver som generalautoritet har indbefattet ledelse af missioner på østkysten af De Forende Stater og nu for nylig i Syd-Amerika.

THEODORE M. BURTON

Assistent til De Tolvs Råd

En kollega i Genealogical Society, hvor ældste Theodore M. Burton virker som vicepræsident såvel som ledende direktør for Præstedømmets Genealogiske Komité, beskriver ældste Burton som en ydmyg mand, „ærlig, kærlig, hengiven og yderst loyal mod Evangeliet og dets principper."

Ældste Burton udviklede disse egenskaber tidligt i sit liv. Han blev født den 27. marts 1907, og hans forældre, Theodore Taylor og Florence Moyle Burton, opmuntrede ham til at arbejde, lige fra han var 12 år. Om dem har ældste Burton sagt: „De gav mig alle muligheder og lærte mig Evangeliet ved at vise eksempel og leve efter det i vort hjem i Salt Lake City."

Han gennemgik med godt resultat sin uddannelse, idet han fik embedseksamen fra University of Utah og en doktorgrad i kemi fra Purdue University. Fra 1932 til 1934 var han assisterende bakteriolog for Salt Lake City. Senere blev han populær som lærer i kemi ved Carbon College i Price, Utah, og derefter ved Utah State University i Logan.

Ældste Burton tror, at hans videnskabelige studier har hjulpet ham til at blive mere følsom over for Guds love. „Mit vidnesbyrd er blevet styrket, fordi jeg gennem videnskaben er blevet trænet til at se en vis orden. I vor religion giver Gud os ufejlbarlig sandhed, som vi selv kan finde beviser for ved at anvende den i vort liv."

Fra 1927—1930 virkede ældste Burton som missionær i den schweizisk-tyske mission. Senere blev han biskop og højrådsmedlem i Logan. I 1957 vendte han tilbage til Europa for at præsidere over Den vesttyske Mission. Han blev ledsaget af sin Hustru, Minnie Preece Burton, som han havde giftet sig med i Salt Lake-templet den 23. februar 1933, og sønnen Robert, som siden har gennemført en mission i Schweiz. Inden ældste Burton i 1962 blev europæisk missionspræsident, blev han den 9. oktober 1960 beskikket som assistent til De Tolvs Råd. I juni 1965 blev han leder af Den vesteuropæiske Mission.

Theodore Burton har udtalt: „I den kommende verden vil spørgsmålet ikke være, hvor mange stillinger du havde, men hvor mange mennesker du hjalp." Og med hensyn til hans arbejde med genealogi har han sagt: „Det, som Jesus gjorde, blev gjort som et eksempel, der skulle vise os, hvorledes også vi kan tjene andre gennem vort eget arbejde og offer. I vort stedfortrædende arbejde til frelse for vore døde følger vi vor Herre og Frelser og bliver selv frelsere for dem, som ikke kan frelse sig selv."

For ældste Burton er dette ikke blot ord, men snarere principper, han omsætter i handling. Det er blevet sagt om ham, at „han har svoret at ville være loyal mod Riget!"

BOYD K. PACKER

Assistent til De Tolvs Råd

Det tiende af Ira W. og Emma Jensen Packer's børn, ældste Boyd K. Packer, blev født den 10. september 1924 i et hjem, der var rigt begavet med alt — undtagen med rede penge. Han blev godt skolet i familiekredsen i de principper, der havde gjort det genoprettede Evangelium til en hverdagsreligion for hans familie, og som havde fået deres ufrugtbare jord til at blomstre som en rose.

Under hans senior-år i high school blev nationen inddraget i krigen. Efter sin eksamen arbejdede han for de entreprenører, der byggede Bushnell General Hospital i Brigham City, Utah. Han lod sig indskrive som flyveraspirant ved luftvåbnet og tog eksamen som pilot, da han var 20 år. Han fortæller, at han som ensom aspirant udøste sin sjæl i bøn og lovede, at dersom det kunne lykkes for ham at nå livets egentlige formål og modstå fristelse, ville han indvie sig selv til Herren.

Efter at have gennemgået ekstra træning blev han stationeret på Hawaii og senere på Filippinerne. I oktober 1945 blev han sendt til Japan, hvor han i sin fritid havde anledning til at hjælpe andre af de indkaldte med at forkynde Evangeliet for det japanske folk.

Hjemkommen fra tjenesten fortsatte han sin uddannelse ved Weber College og Utah State University, hvor han fik sin embedseksamen. Han giftede sig med Donna Edith Smith, og de har ni børn.

Præsident George Albert Smith talte i Box Elder Tabernacle i 1948, hvor han opfordrede byens borgere til at støtte kampagnen for at beskytte Bushnell-hospitalet som skole for indianerne og lovede, at de tilstedeværende ville blive velsignet, hvis de ville gøre alt, hvad de kunne for at hjælpe og støtte dette projekt.

Ældste Packer tog dette som en personlig udfordring sammen med andre af de tilstedeværende. Da den første gruppe indianske elever ankom i 1949, blev ældste Packer, som på det tidspunkt var medlem af seminariets lærerstab, sammen med J. Edwin Baird udvalgt til at udarbejde et „Kirkens program" for disse studerende. Fra denne lille begyndelse har seminarie-programmet for indianerne udviklet sig, så det nu anvendes overalt i Kirken.

Ældste Packer blev opretholdt som assistent til De Tolvs Råd ved generalkonferencen i oktober 1961. På det tidspunkt var han leder af religions-seminarer og -institutter og var ved at arbejde på sin doktorgrad i undervisning, som han fik fra Brigham Young University i juni 1962.

Siden august 1965 har han præsideret over New England Mission.

Det løfte, ældste Packer som ung flyveraspirant afgav om at ville indvie sit liv til Herren, har han opfyldt med betydelige bidrag til ungdommens uddannelse inden for Kirken.

BERNARD P. BROCKBANK

Assistent til De Tolvs Råd

I ældste Bernard P. Brockbank's liv og personlighed viser missionærarbejdets ånd sig tydeligt. Det meste af sin tid som voksen har han anvendt til udbredelse af Evangeliet, og når han holder taler, er det med den begejstring og overbevisning, som kun den har, som elsker Herrens værk og ønsker at dele det med sine medmennesker.

Ældste Brockbank blev født den 24. maj 1909, i Holladay, Utah, som søn af Taylor P. og Sarah LeCheminant Brockbank. Han fik sin uddannelse på Utah State Agricultural College (landbrugsskole), University of Utah og George Washington University of Washington, D.C. I 1929 måtte han afbryde sine studier, fordi han blev kaldet til en mission i Den britiske Mission, hvor han virkede som distriktspræsident et år og påbegyndte den første af sine missionæropgaver. Han virkede også som stavsmissionær i 1934—35 i Washington, D.C., medens han gik i skole der.

Den 1. november 1935 giftede han sig med Nada Rich, og de blev forældre til fem sønner og en datter. Søster Brockbank døde den 1. august 1967.

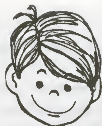
Som anerkendt bygningsentreprenør i Salt Lake City har ældste Brockbank været aktiv både i byggeforetagender og i samfundsanliggender, idet han har været medlem af Salt Lake City Real Estate Board (ejendomsvurderingsråd) og Utah Home Builders Association (organisation af parcelhusbyggere) samt præsident for Granite School District Board of Education (skolekommission).

Hvor ældste Brockbank end har boet, har han haft ansvarsfulde stillinger i Kirken, blandt andet har han været biskop i Winder Ward i Salt Lake City, rådgiver i stavshøjrådet, præsident for Holladay Stake og formand for Jordan Valley velfærdsområde.

Hans store kærlighed til missionærarbejdet er blevet meget kraftigt realiseret, siden han i 1960 blev kaldet til præsident for Den nordbritiske Mission. Da denne mission i december 1960 blev delt, blev han præsident for den nye skotsk-irske mission og 18 måneder senere for den nye skotske mission. Det var i denne sidste mission, han virkede, da han i oktober 1962 blev kaldet som assistent til De Tolvs Råd.

Da Mormon-pavillonen ved New York World's Fair (Verdensudstillingen i New York) åbnede i april 1964, var dens administrerende direktor ældste Brockbank, hvis missionærbegejstring og iver nu påvirkede de mange missionærer, som arbejdede der under hans ledelse, og de millioner af gæster, som blev præsenteret for det gengivne Evangelium.

Siden udstillingen lukkede har ældste Brockbank hjulpet med at udarbejde udstillinger over hele Kirken. Disse udstillinger omfatter mange af de idéer, der havde så stor succes ved verdensudstillingen, og som nu hjælper med til at lære endnu flere mennesker Evangeliets sandheder.

BØRNENES SIDER

Den skotskternede zebra

Højt oppe på en bjergskråning levede der en meget ulykkelig lille zebra.

Hvorfor var den ulykkelig?

Den var ikke som enhver anden lille zebra, der nogensinde var blevet født. Hver morgen fulgte den den snoede sti til den lille bjergsø og stod ved den store hvidtjørn for at se på sit spejlbillede i vandet. Bedrøvet rystede den på hovedet. Desværre, den

lille zebra, der så op på den fra den spejlblanke sø, var lige så komisk som den, den havde set dagen før.

Når den travede ned ad stien og sluttede sig til hjorden, lo alle zebraerne, når de så den. Dens mor og far prøvede på ikke at vise, at de skammede sig, men selv de ønskede at skjule ham for de andre dyr.

Og hvad var der i vejen med den lille zebra? Jo — dens striber løb begge veje. Alle zebraer, du kender, har striber der går op og ned, men denne lille zebra havde striber, der gik op og ned og på tværs den forkerte vej. Faktisk var den skotskternet. Hvor frygteligt for den lille zebra. Hvor forfærdeligt for dens mor og far, for hvem havde nogensinde set en skotskternet zebra?

Så en dag, medens den lille zebra løb sammen med hjorden, blev de advaret. En løve var ude for at jage dem. Den lille zebra så sig desperat omkring for at finde et sted at skjule sig. Aå, nej, hvad kunne den gøre?

Pludselig så løven den — og den standsede. Løven satte sig ned, blinkede og gned sine øjne.

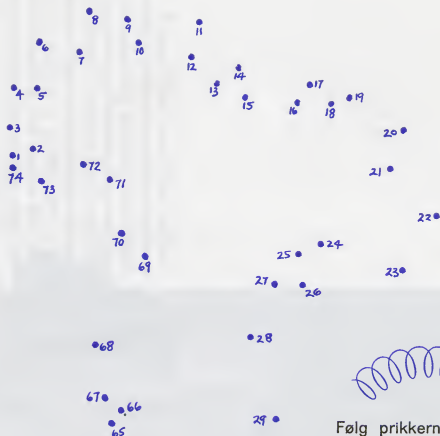
„Hvilken vej løber denne zebra?“ klagede løven.

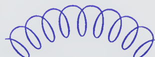
Løven var så forvirret på grund af den lille zebra med dens striber, der løb begge veje, at hele hjorden undslap, før løven kunne finde ud af, hvad der skete.

„Jeg ved hvad jeg vil gøre“, sagde den lille skotskternede zebra til alle de andre zebraer. „Fra nu af, såsnart løven jager os, vil jeg vildlede den. Den vil blive så fortumlet, at I alle kan slippe væk, før den finder ud af hvilken vej, jeg løber.“

Og ved du hvad? Det virkede. Fra den dag blev den lille zebra kendt som den mest betydningsfulde zebra, fordi den frelste hele hjorden fra den rovbegærlige løve.

Følg prikkerne på en rundtur i et europæisk land.

Fastelavnsmasken

AF LEA DAVID

Karl styrtede hovedkulds ned ad trappen i Herr Freitags Musikskole. „Fritz!" råbte han til sin bedste ven.

Men drengen i den grå tyrolerdragt skyndte sig videre hen ad Brauenstrasse.

Måske hørte han mig ikke, tænkte Karl. Nå, jeg vil jo også se ham til fastelavnsfesten.

Om få dage skulle han og Fritz klæde sig ud sammen med landsbyens øvrige beboere for at fejre den årlige fest, som siges at feje vinteren bort. Alle ville de løbe skrigende og hujende gennem gaderne for at bortjage den bitre vinter og byde foråret velkommen tilbage.

Hvor mon Fritz har været henne de sidste par dage? spurgte Karl sig selv. Han havde næsten intet set til sin gode ven.

„Karl Schneider!" råbte en af musikeleverne. „Du skulle se den Beethoven-maske, som Fritz Muller skal have på til fastelavnsfesten!"

„Det er umuligt", svarede Karl. „Fritz ved, at jeg selv har i sinde at leje den Beethoven-maske, og at jeg ikke har pengene før i aften."

„Men jeg så Fritz vise masken til Herr Freitag allerede i går", vedblev drengen.

„Der må være sket en fejltagelse", sagde Karl, idet han begav sig på vej hjemad. Men medens han løb henad gaden, kunne han ikke lade være med at tænke på, om dette var grunden til, at Fritz havde undgået ham.

„Du spiser ikke dine kartofler, Karl", sagde hans mor under aftensmåltidet.

„Jeg er ikke særlig sulten", undskyldte Karl sig. „Desuden skal jeg skynde mig ned i kostumeforretningen for at leje en maske. De lukker snart."

„Det er godt, at vi kun har Fastelavn en gang om året", sagde hans mor, „ellers ville du blive så tynd som makaroni."

Idet han knappede sin jakke, løb Karl ud af døren med fast knyttede hænder. Kun de tykke vanter, som dækkede hans hænder, forhindrede, at negilene borede sig ind i kødet.

Det kunne også være det samme, hvis Fritz ikke ville være hans bedste ven!

Da Karl nærmede sig kostumeforretningen, åndede han lettet op. De havde stadig åbent. Inde i forretningen gled hans blik hen langs række efter række af masker. Men ingen steder så han den, han ønskede.

„I sidste uge stod der en maske af Beethoven lige dér", sagde Karl og pegede på en tom plads. „Har De den stadig?"

Ekspedienten lod fingeren løbe nedover en liste i sin bog. „Her står det", sagde han til sidst. „Beethoven-maske . . . lejet af Fritz Muller."

„Det kan ikke være rigtigt", råbte Karl. Men dér stod Fritz's navn og stirrede op på ham. Det var altså sandt! Hans bedste ven havde taget hans ide.

Forblindet løb Karl ud af butikken, fyldt med sorg og vrede. Det var ikke mærkeligt, at et sammenstød fulgte.

„Fritz!" udbrød Karl. „Hvad laver du her?"

„Jeg er på vej hen for at leje en Mozart-maske til fastelavnsfesten. Du husker nok, at det var min plan?"

„Hvordan kan du lyve, Fritz?" sagde Karl, idet han spærrede ham vejen. „Jeg kommer lige fra kostumeforretningen. Dit navn står ved den Beethoven-maske, som du vidste, at jeg ville have."

Fritz blev blussende rød i hovedet. „Jeg kan forklare dig det om et øjeblik! Men jeg beder dig, lad mig først komme forbi. Kostumeforretningen er ved at lukke!"

„Gå!" skreg Karl. „Men jeg ønsker aldrig at se dig igen!"

Inden Fritz kunne nå at protestere, var Karl i hurtigløb på vej hjemad. Harmfulde tanker brændte i hans sind. Nu var deres venskab forbi! Han ville glemme alt om Fritz. Der var andre elever på konservatoriet, han kunne blive venner med.

Lidt efter at Karl var kommet hjem, bankede det indtrængende på døren.

„Karl!" kaldte hans mor fra køkkenet. „Fritz er kommet for at besøge dig."

„Jeg vil ikke se ham!" vrissede Karl.

Få øjeblikke senere nåede Fritz's stemme ind i Karls værelse. „Du må lade mig fortælle dig, hvad der skete, Karl! Jeg beder dig!"

Karl kæmpede med sin samvittighed. Han vidste, at han skyldte sin ven at lade ham give en forklaring. „Ja, ja", sagde han„ idet han listede ud i køkkenet.

„Jo, jeg gik hen til kostumeforretningen i går for at leje min Mozart-maske, og jeg lagde mærke til, at en af de andre musikelever var interesseret i at leje Beethoven-masken."

„Men du lejede den i stedet", sagde Karl anklagende.

„Ja, Karl, til dig. Jeg havde lige penge nok med til at leje én maske, og jeg tænkte, at jeg hellere måtte få Beethoven-masken til dig, inden den anden elev kom dig i forkøbet."

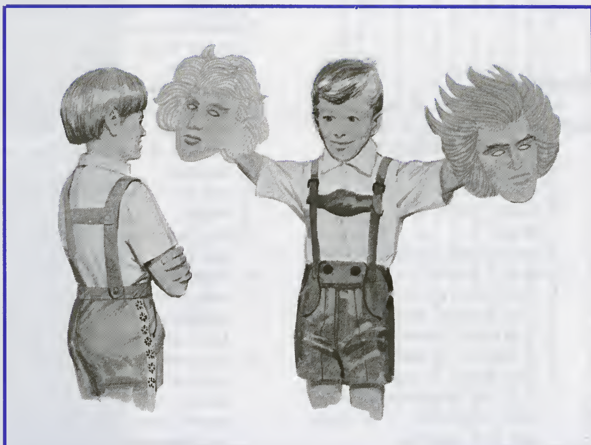
Fritz åbnede den brune papirspose, han havde i hånden. „Det var derfor, jeg måtte hen til kostumeforretningen, før de lukkede i dag — for at få min egen maske, forstår du?"

Han trak Mozart-masken op af posen sammen med Beethoven-masken, som han rakte til Karl. „Det

gør mig ondt, at du misforstod", sagde Fritz dæmpet.

Karl hang med hovedet. „Jeg skammer mig, Fritz. Jeg skulle ikke have draget så hastige slutninger." Han rakte hånden frem mod Fritz. „Stadig gode venner?"

„Altid", smilede Fritz, idet han gav sin ven et fast håndtryk.

OPSKRIFTER

fra mange lande

AF WINIFRED JARDINE

SPANSK RIS

Denne ret er lige så god „anden dag", som når den lige er lavet.

6 skiver bacon, skåret i strimler
1/4 kop finthakket løg
1/4 kop hakket, grøn peber
3 kopper kogte ris = 1 kop ukogte ris
2 kopper kogte tomater (fra dåse)
1 1/2 tsk. salt – peber

1. Rist bacon på en pande eller i en gryde, til det er sprødt.
2. Kog løg og grøn peber i fedtet, til løget er gyldent.
3. Kom resten af ingredienserne i og kog det sammen uden låg over svagt blus, ca. 15 minutter. Til 5 personer.

HAWAII-AMBROSIA

Denne dejlige frugtdessert kan serveres hele året og danner en lækker, frisk afslutning på ethvert måltid:

2 appelsiner, skrællet og skåret i stykker –
2 bananer, skrællet og skåret i stykker –
2–3 skiver ananas, skåret i stykker
Flormelis
1/2 kop revet kokos, eventuelt ristet

1. Bland frugterne, drys flormelis over og sæt det til afkøling.
2. Lige før serveringen drysses kokosmelet over.
3. Heraf 5 portioner.

JAN HAGEL

De hollandske børn elsker at lave disse sprøde, lækre kagestænger til særlige lejligheder.

1 kop smør eller margarine
1 kop sukker
1 æg, blomme og hvide for sig
2 kopper sigtet mel
1/2 tsk. st. kanel
1 spk. vand
1/2 kop finthakkede nødder

1. Smør en lille bradepande.
2. Rør smør, sukker og æggeblomme, til det er cremeagtigt og blødt.
3. Rør mel og kanel i smørblandingen.
4. Bred kagedejen ud i panden og glat den.
5. Pisk vand og æggehvide sammen, til det skummer, og smør det på dejen med bagepenslen. Drys nødderne over.
6. Bag ved 200 grader i 20–25 minutter, eller til kagen er ganske lysebrun. Skær den straks i smalle stænger. Heraf ca. 50 stykker.

JAMES A. CULLIMORE

Assistent til De Tolvs Råd

I mange år har James Alfred Cullimore været blandt Kirkens ledende og rådgivende medlemmer: som grenspræsident i Sioux City, Iowa og i Oklahoma City; som præsident for West Oklahoma distrikt og siden som præsident for den nye Oklahoma Stake fra begyndelsen af oktober 1960. Cullimore's hjem har altid været et sted, hvor missionærerne kunne få et godt måltid mad og „oplade deres åndelige batterier" gennem stilfærdige samtaler om Evangeliets storslåede principper.

Men da ældste Cullimore i december 1960 blev kaldet til at præsidere i Central British Mission, kunne de af Oklahoma Citys indbyggere, der kun kendte ham som en eminent dygtig mand, der havde drevet en blomstrende møbelforretning, ikke forstå, at han kunne forlade sine personlige anliggender for at acceptere en kirkelig opgave, der ville vare i flere år. Det gjorde han imidlertid, og Kirkens stilling bedredes betydeligt i Oklahoma. Han blev opretholdt som assistent til De Tolvs Råd den 6. april 1966, og atter udvikledes folks forestilling om Kirken i midtvesten.

Ældste Cullimore blev født den 17. januar 1906 i Lindon, Utah, som søn af Albert L. og Luella Keetch Cullimore. I december 1924 blev han kaldet til en mission i Californien. Da han kom hjem derfra, studerede han ved Brigham Young University, hvor han var studenternes præsident. I 1931, den 3. juni, giftede han sig i Salt Lake-templet med Grace Gardner. De rejste til New York City, hvortil han havde et stipendium til studier ved New York University School of Retailing (handelsskole).

Han begyndte sin lange løbebane som disponent for møbelfirmaer i 1932 hos Gimble Brothers, New York City, og havde den samme stilling hos Mandel Brothers, Chicago. I 1937 blev han disponent og afdelingschef i møbelafdelingen hos Browns i Oklahoma City.

I de første år, hvor familien Cullimore boede i Oklahoma City, havde de tænkt på, om de skulle rejse tilbage til Utah og lade deres søn og to døtre få deres uddannelse der, men Verdenskrig II satte en stopper for den flytning.

Da ældste Joseph F. Merrill af De Tolvs Råd i 1946 besøgte Central States Mission, hørte han om problemet og sagde: „Det er her, Herren ønsker, du skal være. Opdrag dine børn godt, send dem til BYU (Brigham Young University), så vil de gifte sig inden for Kirken. Tingene skal nok udvikle sig godt for jer." I løbet af nogle få dage havde ældste Cullimore lejet en bygning i Oklahoma City, hvor han åbnede sin egen møbelforretning, der hurtigt blomstrede op.

Grenspræsident, distriktspræsident, stavspræsident, missionspræsident, medarbejder i Kirkens Velfærdskomité, — ven! Alt dette er ældste Cullimore, og mere til, når han dagligt virker i Herrens værk.

ANTOINE R. IVINS

af De Halvfjerds' Første Råd

Hvad kan man sige om Antoine R. Ivins?" blev en af hans venner spurgt. „Præsident Ivins er en af Guds ædle mænd, i besiddelse af en sjælden beherskelse af sit temperament. Han er venlig, god, ydmyg og høflig over for alle. I Kirkens rådsforsamlinger og i sit daglige liv viser han en indre, beroligende, behersket styrke, der gentagne gange gør sig bemærket i vor af stress mærkede tid."

Antoine Ridgeway Ivins blev født den 11. maj 1881 i St. George, Utah, som søn af Anthony W. og Elizabeth Ashby Snow Ivins. Som ung var han ofte sin faders villige ledsager på rejser, hvor man kunne være sikker på, at bagagen på hesteryggen indeholdt en fiskestang såvel som en bog.

Da Antoine var 15 år, flyttede familien til Mexico, hvor hans fader var præsident for Juarez Stake og præsident for Mexican Colonization and Agriculturel Company (koloniserings og opdyrkningskompagni).

Antoine fortsatte sin skoleuddannelse ved Juarez Academy og senere ved School of Jurisprudence (retsvidenskab), Mexico City. Da hans fader blev opretholdt som medlem af De Tolvs Råd i oktober 1907, flyttede familien til Salt Lake City, og Antoine meldte sig til University of Utah. Han studerede også jura ved University of Michigan, Ann Arbor.

Han giftede sig den 26. juni 1912 med Vilate Ellem Romney. Indtil sin død, den 4. december 1964, rejste søster Ivins ofte med ham, når han skulle udføre sine mange opgaver.

Ældste Ivins var engageret i kvægopdrætning og landbrug, før han blev leder af Kirkens sukkerplantager i Laie, Hawaii, en stilling han beklædte fra 1921-31.

Ved den halvårlige generalkonference i oktober 1931 blev han opretholdt som medlem af De Halvfjerds' Første Råd.

Han virkede som præsident for Den mexikanske Mission fra august 1931 til Marts 1934. Da efterfulgte han afdøde Rey L. Pratt, som havde påbegyndt oversættelsen af Lære og Pagter til spansk. Præsident Ivins fortsatte dette arbejde, hjulpet af Eduardo Balderas. Afsnit på afsnit blev trykt, indtil i 1948 hele Lære og Pagter samt Den kostelige Perle var trykt på spansk.

Da præsident Ivins i 1934 vendte tilbage fra missionsmarken gav han al sin tid til en fuldtidsopgave som generalautoritet. Han virkede som seniorpræsident for Det Første Råd efter Levi Edgar Young's død den 13. december 1963.

Der er næppe en stav i Kirken, som ikke har følt hans hjertelighed, når han har forkyndt Evangeliets storslåede sandheder fra deres talerstole, hvor han ofte anvendte historier, rige på humor og livsfilosofi. Han har hjulpet Kirken til at vokse sig stærk, og han har set dens medlemstal og aktivitet forøget mangefold, siden han blev kaldet som generalautoritet.

S. DILWORTH YOUNG

af De Halvfjerds' Første Råd

I april 1945, da S. Dilworth Young blev kaldet til De Halvfjerds' Første Råd, kommenterede ældste Richard L. Evans det i The Improvement Era: „Gud giver menneskene egenskaber i forhold til tidens krav og Kirkens behov." I en af sine første taler sagde denne nye generalautoritet: „Behovet for arbejde med drenge kom til dalen sammen med pionererne."

Her var behovet, og her var manden, der kunne opfylde behovet. Ældste Young var medlem af spejderbestyrelsen i Ogden, Utah, da han modtog sit nye kald, og en af hans venner sagde: „Ja, det er jo godt for dig, men hvad skal de stakkels drengespejdere nu gøre?" Fra den Ogden-gruppe har ældste Young's arbejde med drenge, med alle unge mennesker og med ungdomsledere, bredt sig over hele verden.

Præsident Young blev født i Salt Lake City den 7. september 1897 som søn af Seymour B. Young, jun., og Carlie Louine Young Clawson.

Han gennemgik Granite High School, hvor han blev valgt til præsident for studenterne i 1917. Efter at have gennemgået denne skole bestod han med glans prøven til U.S. Naval Academy i Annapolis, hvortil han var taget, kun for at opdage, at en mindre, fysisk lidelse hindrede hans uddannelse der. Han kom til feltartilleriet og tjente i Frankrig til 1918.

I 1920 blev ældste Young kaldet til U.S.A.'s Central States Mission. Efter hjemkomsten derfra giftede han sig med Gladys Pratt den 31. maj 1923. De fik to børn: Dilworth Randolph, som blev dræbt under en træfning i Belgien i 1944, og Leonore, nu Mrs. Blaine P. Parkinson. Efter sin hustrus død giftede han sig med Hulda Parker, den 4. januar 1965.

I maj 1947 blev præsident Young kaldet til at præsidere over New England Mission. Endnu engang fik han til opgave at arbejde med Kirkens unge, og hjemvendte missionærer rapporterede, at præsident Young's råd til dem var: „Stol på Herren."

Ældste S. Dilworth Young er en begavet skribent af poesi og prosa. Hans prosaskrifter har en særpræget og smuk stil; hans digte er følsomme og indtrængende.

Som ung diakon omtalte Seymour Dilworth Young sin supervisor, John D. Giles, som en mand, „der fik sine diakoner til at tage deres opgave alvorligt". I de år, han var medlem af De Halvfjerds' Første Råd, og hvor han arbejdede med rådsmedlemmer og med andre halvfjerdser over hele Kirken og talte til de hellige ved konferencer, har ældste Young vist, at halfvjerdsernes arbejde er en betydningsfuld og alvorlig opgave, som er af stor vigtighed for Riget og giver værdighed til den enkelte.

MILTON R. HUNTER

af De Halvfjerds' Første Råd

Milton R. Hunter har haft en dybtgående indflydelse på tænkningen med hensyn til emner, der drejer sig om Evangeliet. Hans skrifter om sådanne emner som Den kostelige Perle, Mormons Bogs arkæologi, Kirkens historie og Evangeliet gennem tiderne gør uudsletteligt indtryk på mange Sidste Dages Hellige.

Ældste Hunter, der beskrives som en, der er „begavet med tørst efter kundskab", gjorde tidligt indtryk på andre med sine evner. Da han havde fået sin doktorgrad i historie fra University of California i 1935, sad han en dag og sludrede med dr. Herbert Bolton, en berømt bibliotekar og historiker, da professoren afbrød samtalen med at sige: „Hunter, jeg vil ikke lade Dem sætte Deres karriére til side af hensyn til et eller andet lille mormonseminar i Utah. De har stof i Dem til at blive en af Amerika's fremragende historikere. Jeg har ikke anvendt alle disse år på Dem for at De skal spilde Deres uddannelse. Hvis De vil ændre Deres beslutning, vil vi sikre Dem en passende stilling på et stort universitet, hvor Deres forventninger kan blive realiseret gennem anvendelse af Deres uddannelse. "Men broder Hunter vendte sin opmærksomhed mod sit hjem og Kirken.

Født den 25. oktober, 1902, som søn af John Edward og Margaret Teeples Hunter, blev ældste Hunter tidligt oplært i Evangeliets lære af sine trofaste forældre. Da han var færdig med High School, vidste han med sig selv, at han ønskede at opnå så megen kundskab som muligt. Det var imidlertid vanskeligt at skaffe pengene dertil, så efter at have deltaget i den første klasse på universitetet underviste han i skolerne om vinteren og fortsatte sin egen uddannelse om sommeren, en fremgangsmåde, der mere og mere vendte hans hjerte mod religiøs uddannelse.

Da han endelig fik sin embedseksamen fra Brigham Young University, havde han været skoleforstander i Nevada, ledet to Utah junior high schools og virket som forstander for to seminarer.

Ældste Hunter giftede sig med Ferne Gardner fra Lehi i 1931, og de fik seks børn. Han underviste i seminar, medens han arbejdede på sin filosofiske doktorgrad; derefter tog han imod en stilling ved Logan (Utah) Institute of Religion og begyndte dermed et helt livs forskning og forfatterskab.

I løbet af nogle få år havde han skrevet til mange vest-amerikanske, historiske tidsskrifter; hans Utah's Historie var blevet valgt — og er det stadig — til lærebog i Utah's skoler, og han havde skrevet adskillige bemærkelsesværdige bøger om Kirkens historie.

Den 6. april, 1945, blev ældste Hunter kaldt til De Halvfjerds' Første Råd, og hans søgen efter sandhed — og dens udbredelse — fik nye dimensioner. Nu har ældste Hunter med sine 22 bøger og hundredevis af artikler snarere skabt et vedvarende minde om sit arbejde, end „spildt sin uddannelse".

BRUCE R. McCONKIE

af De Halvjerds' Første Råd

„Der er intet i denne verden, jeg hellere vil, end at have det privilegium at forkynde Evangeliet og give så megen tid og så mange evner, som Herren vil velsigne mig med, til opbyggelse af Hans rige." Disse ord fra Bruce R. McConkie anslår ledetonen i hans liv.

Ældste McConkie er søn af Oscar W. og Vivian Redd McConkie, og han blev født den 29. juli 1915 i Ann Arbor, Michigan, hvor hans fader studerede jura ved Michigan-universitetet. Som 11-årig samlede Bruce sine brødre og søstre omkring sig og læste for dem af Mormons Bog.

Efter at være vendt tilbage til Salt Lake City gennemgik han SDH High School de to sidste år, den eksisterede, og i 1934-36 var han på mission i de østlige stater. Han tog eksamen fra University of Utah i filosofi i 1937 med Bachelor's degree og i jura i 1939.

I 1967 tog han doktorgraden i samme fag. Den 13. oktober 1937 giftede han sig med Amelia Smith, datter af præsident Joseph Fielding Smith. De har 9 børn. Den 10. oktober 1946 blev han beskikket til medlem af De Halvfjerds' Første Råd.

Ældste McConkie har været medlem af Utah State Bar (domstol) og praktiserende sagfører, offentlig anklager, og officer i sikkerhedstjenesten. Han meldte sig til American legion og har for tiden rang som oberstløjtnant af reserven i feltartilleriet.

I mange år var han Kirkens ko-ordinator for de indkaldte medlemmer. Han har også virket som præsident for Den sydaustralske Mission. Hans kundskaber og fortsatte studier af Skrifterne har gjort stærkt indtryk på Kirkens forsamlinger og klasser, og hans udtalte, humoristiske sans gør hans undervisning realitetsbetonet.

I en konferencetale sagde præsident McConkie: „Den store, tvingende nødvendighed, den overvældende forpligtelse, der hviler på os som medlemmer af dette store, sidste-dages rige, er at komme til kundskab om Herrens lov." Mod dette mål har ældste McConkie arbejdet og studeret flittigt.

I oktober 1951 rapporterede han under generalkonferencen følgende oplevelse: „For seks måneder siden medens jeg sad her, i den højtidelige forsamling, da Kirkens Første Præsidentskab blev opretholdt, kom Herrens røst til mig lige så sikkert, som jeg er sikker på, at Herrens røst kom til Enos; og den sagde: 'Disse er de, som jeg har valgt til min Kirkes Første Præsidentskab. Følg dem!' Det vidnesbyrd var en tilføjelse til min overbevisning om dette værks guddommelighed." Til denne udtalelse: „Følg brødrene!", har Bruce McConkie viet sit liv.

MARION D. HANKS

af De Halvjerds' Første Råd

„Han er ikke en mand, der 'svæver oppe over skyerne'," svarede en ung, hjemvendt missionær, da han blev spurgt om sin indstilling over for Marion Duff Hanks. „Præsident Hanks står i nær kontakt med den verden, almindelige mennesker lever i. Han synes at være inde på livet af de daglige erfaringer, muligheder og spændende begivenheder."

Spørg bygningskustoderne, sekretærerne, barndomsvenner, medarbejdere blandt generalautoriteterne eller den soldat, der lige er kommet hjem fra Vietnam, og du vil få at vide, at broder Hanks er elsket, fordi han har vist, at han interesserede sig for deres velfærd. Han har kæmpet mangen en stille kamp for at bringe fred til sine medmennesker. Han har måttet tage mangt et modigt standpunkt for at sikre, at en person eller et problem blev behandlet fair.

Marion D. Hanks blev født den 13. oktober 1921 i Salt Lake City. Hans forældre var Stanley A. og Maude Frame Hanks. Han giftede sig med Maxine Christensen fra Honolulu, Hawaii, i 1949, og de har 5 børn. Deres hjem har altid været åbent for folk, der manglede et sted at være, et sted, hvor de kunne finde trøst, et sted, hvor man „fandt lægedom for sine sår". Uden hensyn til race, religion, stilling eller problemer bliver den fremmede hjerteligt modtaget i deres hjem.

Et ønske om at tjene sin himmelske Fader har været drivkraften i præsident Hank's liv. Allerede som ung diakon begyndte han at blive oppe til langt over midnat for at læse Standardværkerne.

Selv om han var en fin sportsmand, afslog han at modtage et stipendium til et atletik-college og rejste istedet på mission. Han fik eksamen fra University of Utah Law School og er dr. jur. derfra. Men hellere end at drive sagførervirksomhed ville han undervise i seminar- og højere klasser. De lektioner, han giver om Mormons Bog og Lære og Pagter ved University of Utah Institute of Religion, tiltrækker store skarer, der ofte fylder hele salen.

I oktober 1953 blev han kaldet til at virke i De Halvfjerds' Første Råd. Præsident Hanks finder sin største glæde i at hjælpe og opmuntre folk under deres søgen efter oplysning og sandhed, og som redaktør af „Era of Youth" (Ungdommens afdeling i The Improvement Era) har han haft vidtstrakt indflydelse på Kirkens ungdom.

Spørg hvemsomhelst om Marion D. Hanks, og svarene vil afspejle de mange nuancer af hans personlighed og af dybden af hans indsats: „Han lytter!" — „Hans taler ved konferencerne er altid så virkelighedsnære." — „Jeg har lagt mærke til, hvor godt han føler sig tilpas, når han er sammen med store mænd og strålende begavelser." — „Husker du dette citat: 'Jeg kunne se, hvor lygtetænderen var, af de spor, han efterlod sig.'? Og sådan kan man også altid se, hvor Duff Hanks har været, for der bliver folk bedre. Han kan lide mennesker."

A. THEODORE TUTTLE

af De Halvjerds' Første Råd

Ældste A. Theodore Tuttle's moder kan ikke have vidst, at da hun forlangte at hendes 6-årige søn skulle lære sine taler til Søndagsskolen udenad, forberedte hun ham i virkeligheden til de opgaver som taler, der skulle føre hans ord ud over hele verden. Men så stærk var hendes tiltro til sin eneste søn, at hun ofte kaldte ham „et fortjættelsens barn" og pålagde ham nødvendigheden af at blive værdig til et liv i tjeneste.

Ældste Tuttle blev født den 2. marts 1919 i Manti, Utah. Hans forældre var Albert Mervin og Clarice Montez Beal. Han fik tidligt ry som taler og debattør, og medens han gik i High School og i det nærliggende Snow College, fik han hovedrollerne i skuespil og operetter, ligesom også studenterne valgte ham til leder.

Så nært var hans venskab med hans seminar-lærer, at da ældste Tuttle begyndte på Brigham Young University efter at have været på mission i de nordlige stater, bestemte han sig til at koncentrere sig om religionsuddannelse. Højdepunktet af hans seniorår var, da han modtog en belønning som fremragende student i religion, samt at han den 26. juli 1943 blev gift med Marne Whitaker. De er forældre til syv børn.

Kort tid efter sit ægteskab trådte han ind i marinen, hvor han tjente i to år som forbindelsesofficer i Stillehavsområdet. Det var ham, der vendte tilbage til skibet for at få fat i det amerikanske flag, som skulle vaje på Mt. Sirubachi på Iwo Jima. Hejsningen af dette flag har været emne for legender, skulpturer, billeder, ja, endda for film.

Efter sin hjemkomst derfra begyndte han om vinteren at undervise i seminarer i Utah og Idaho, samtidig med at han arbejdede på at tage magistergraden som lærer ved Stanford University om sommeren. Efter at have virket som leder af Institute of Religion i Reno, Nevada, blev han i 1953 valgt til supervisor af seminarer og institutter inden for Kirkens skolesystem.

En kollega beskriver ham som en mand, der er velsignet med „usædvanlige evner til at administrere, en, som har den sjældne evne at kunne træde tilbage og overskue en fuldstændig organisation og danne sig et komplet bilede." En anden af hans bekendte gennem hele livet har sagt: „Han beundres meget for sin dybtgående viden og alvorlige eftertanke, sin kærlighed og omtanke for andre."

Den 10. april 1958 blev ældste Tuttle kaldet til De Halvfjerds' Første Råd. Tre år senere blev han præsident for missionerne i Syd-Amerika, hvor han medvirkede til, at Kirkens medlemsantal voksede fra 20.000 til 40.000 i løbet af fire år. Blandt hans nuværende opgaver er at føre tilsyn med de spansktalende missioner i Nord-Amerika. Hans livslange kærlighed for at undervise om Evangeliet er i sandhed blevet anerkendt af Herren. Ældste Tuttle er en fremragende lærer i Herrens rige.

PAUL H. DUNN

af De Halvjerds' Første Råd

Den forskræmte og sårede, unge soldat i en rævehule på øen Guam — det var under Verdenskrig II — overvældedes af trangen til at få visse, alvorlige spørgsmål besvaret. Døden havde taget mange af hans kammerater, og stærkere og stærkere blev disse spørgsmål ved at optage hans tanker: Er der en Gud? Er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige den sande Kirke? I dybeste bekymring og angst bad ældste Paul H. Dunn med inderlighed og ydmyghed. Om denne oplevelse fortæller han selv: „Straks følte jeg i min sjæl en dejlig stemning, en trøstende fornemmelse, en tryg følelse af, at Gud eksisterer, og at Jesu Kristi Kirke igen er på jorden."

Ældste Dunn blev født den 24. april 1924 i Provo, Utah, som søn af Joshua Harold og Geneva Roberts Dunn. Han udviklede tidligt stor kærlighed til sport, og han klarede sig så fint i baseball, at han — efter at have spillet på sit high school team i Los Angeles — underskrev en kontrakt med St. Louis Cardinals som kaster og blev udlejet til Pioneer and Pacific Coast ligaerne. Krigen afbrød hans baseballkarriére.

Efter krigen, medens han igen spillede under sin Cardinal-kontrakt, brækkede han kravebenet. Med svage udsigter til fuld helbredelse og en stadig voksende bekymring over baseballspil om søndagen tog han fat på et andet felt: uddannelse.

Ældste Dunn gennemgik Chapman College og gik ud derfra i 1953 med Bachelor's degree i religion. Det følgende år fik han sin Master's degree (magistergrad) fra University of Southern California. I mellemtiden var han blevet omvendt, døbt, og havde giftet sig med præsidenten for Chapman College's datter, Jeanne Cheverton (de har tre døtre), og havde begyndt sin karriére inden for Kirkens skoler som lærer ved et seminar i Los Angeles.

Han virkede som assisterende koordinator for seminarerne i Syd-Californien, derefter som leder af religions-instituttet i nærheden af University of Southern California. I 1959 modtog han også sin doktorgrad i undervisning — fra samme universitet. Han virkede som koordinator for alle religionsinstitutter i Syd-Californien, da han blev kaldet til De Halvfjerds' Første Råd den 6. april 1964.

Præsident Dunn's erfaring i Kirkens uddannelsesprogrammer har givet ham grundig indsigt i nutidens unges og voksnes behov og interesser. Han har skrevet mange lektiebøger til brug i hjælpeorganisationerne, udarbejdet dem på grundlag af sine egne erfaringer og sit kendskab til ungdommen og deres problemer. Denne indsigt er sammen med hans elskværdige personlighed værdifulde aktiver i hans nuværende stilling som international præsident for SDH-studenterforening.

JOHN H. VANDENBERG

Præsiderende Biskop

I slutningen af det 19. århundrede gik et hold medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige som emigranter fra Nederlandene ombord i et skib i Rotterdam for at påbegynde deres rejse til den fjerne Saltsødal. Ombord på skibet befandt sig den flotte, unge Dirk Vandenberg, som hurtigt følte sig tiltrukket af Maria Alkema. Romantikken blomstrede, og efter at de var ankommet til Utah, blev de viet i Salt Lake Endowment House. I dette ægteskab var der 6 børn, hvoriblandt sønnen John Henry, født den 18. december 1904, som skulle blive Kirkens 9. præsiderende Biskop i denne forvaltning.

Familien Vandenberg bosatte sig i Ogden, og Biskop Vandenberg har senere fortalt, at det eksempel på kærlighed og tjeneste, hans forældre viste, måske var det, der påvirkede ham mest og blev forbilledet for hans hele livsførelse.

Han bestemte tidligt, at han ville være revisor. Han studerede ved Weber Academy, og gennem korrespondancekurser og ekstra studier ved aftenskoler blev han sagkyndig i forretnings- og finansanliggender. I 1925 blev han kaldet til at udføre en mission i Nederlandene. Medens han virkede som missionssekretær i missionshjemmet i Rotterdam, traf han en yndig, nederlandsk pige, Ariena Stok. Hun emigrerede senere til Utah, og parret blev viet i Salt Lake-templet den 18. juni 1930. Nu har de to døtre.

Ved sin hjemkomst til Ogden blev Biskop Vandenberg knyttet til et kreaturfirma ved Ogden Union Stockyards. I 1940 blev han forflyttet til Denver, hvor hans interesser også kom til at indbefatte tekstiler og kvægopdrætning. Han gik over til audiovisuelle interesser i 1950. I 1955 blev han viceformand for Kirkens Byggekomité med det finansielle som sit felt.

Gennem hele sit liv har Biskop Vandenberg været Kirken fuldstændig hengiven, idet han villigt har ydet sin tjeneste i hver eneste stilling, han er blevet kaldet til: ward-kordirigent, rådgiver i ældsternes kvorum, kvorum-præsident for halvfjerdserne, stavsmissions-præsident. Han var 1. rådgiver i Denver stavspræsidentskab og derefter 2. rådgiver i Ensign stavspræsidentskab, en stilling, han holdt, indtil han den 30. september 1961 blev opretholdt som Præsiderende Biskop.

Som Præsiderende Biskop har han præsidentskabets nøgler over Det aronske Præstedømme. Da han blev spurgt, hvilket råd han ville give de unge mænd i vor tid, svarede han: „Hold jer nær til jeres forældre og følg deres råd.“ Biskop John Vandenberg ved, hvad han taler om, for netop det, at han gennem årene huskede og fulgte sine forældres kloge råd og eksempel, har været måske den stærkeste drivkraft i hans eget liv.

ROBERT L. SIMPSON

1. Rådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

Biskop Robert L. Simpson har et indtagende smil, der ligesom siger: „Jeg ved noget, der kan gøre dig bedre, og jeg venter bare på en anledning til at dele det med dig."

Biskop Simpson blev født den 8. august 1915 i Salt Lake City som søn af Heber C. og Lille C. Leatham Simpson. Familien flyttede til Syd-Californien, da han var 5 år. Efter at have taget eksamen fra Santa Monica City College blev han kaldet til en mission i New Zealand; da han den 14. april 1937 blev beskikket, blev han velsignet med „kundskab om det folk, du skal virke iblandt".

Engang i løbet af den 2. måned, han var på mission, drømte han, at han var kommet hjem igen og opdagede, at hans familie og medlemmerne i wardet alle talte Maorisproget, og at han ikke kunne forstå et ord af, hvad de sagde. Da han vågnede, var der to ting, han tænkte på:1) Han måtte sætte mere ind på at lære sproget, og 2) dette kendskab til sproget ville få værdi for ham ud over den tid, han var på mission. Han arbejdede ihærdigt med det, og i løbet af kort tid var det løfte, der blev givet ham i hans velsignelse, blevet opfyldt.

Da Verdenskrig II begyndte, blev Biskop Simpson udtaget til luftstyrkerne. I bevidsthed om, at han kunne blive sendt til kampfronten håbede han på, at han ville komme til Sydhavet, hvor han igen kunne arbejde sammen med Maorifolket. Men i stedet for blev hans deling sendt til Ægypten. I løbet af 48 timer havde han opdaget, at en nærliggende base var en hel Maoribataillon fra New Zealand. Mange af disse sydhavsøboere havde hjemve, og de var glade for de råd for deres fritid, som han kunne give dem på deres eget sprog.

Den 24. juni 1942 giftede han sig i Arizona-templet med Jelaire Kathryn Chandler fra Ogden, der ligesom han selv var opvokset i Syd-Californien. De har to sønner og en datter.

Biskop Simpson virkede som medlem af Inglewood stavshøjråd (Californien), derefter som rådgiver i sit wards biskopråd, som stavsmissions-præsident og som forstander for stavens G.U.F. mandlige afdeling. Han var i 20 år ansat ved Pacific Telephone Company.

Mange hjemvendte missionærer ønsker at vende tilbage til deres tidligere missionærområde med deres familie. Dette ønske gik i opfyldelse for Robert Simpson, da han blev beskikket til præsident for New Zealands Mission den 28. juli 1958. Han oplevede at se et tempel og et college blive indviet og to stave blive organiseret inden for missionens grænser.

Han blev kaldet til 1. rådgiver i Det Præsiderende Biskopråd ved generalkonferencen i oktober 1961. I denne stilling er han betroet Kirkens timelige anliggender. Han er interesseret i ungdommen, og han er i det hele taget interesseret i mennesker — alle mennesker inden for Kirken.

VICTOR L. BROWN

2. Rådgiver i det Præsiderende Biskopråd

Da Victor L. Brown var 9 år, kom han sammen med sin broder til Albertatemplet for at blive beseglet til sine forældre. „Jeg husker det stadig så tydeligt, som var det igår, betydningen af den ordinans. Den bragte den største fred til mit hjerte, som nogen oplevelse nogen sinde har givet mig," fortæller han. „På den bestemte dag blev jeg meget syg med høj feber. Mine forældre overvejede at udsætte aftalen, men jeg bønfaldt dem om ikke at tøve en eneste dag. Som barn ønskede jeg at have den trygge forvisning, at jeg skulle være sammen med mine forældre for tid og al evighed."

Denne oplevelse som ganske ung åbnede vejen for en livsvarig tjeneste og kærlighed til Kirken for Biskop Victor L. Brown, som i dag er 2. rådgiver i Det Præsiderende Biskopråd. Han blev født den 31. juli 1914 i Cardston, Alberta, Canada, som søn af Gerald S. og Maggie Lee Brown; han er nevø af Præsident Hugh B. Brown. Da han var 16 år gammel, flyttede familien til Salt Lake City, hvor han gik i South High School og studerede ved the University of Utah og SDH.s Handelshøjskole. senere også ved University of California. I november 1936 blev han viet til Lois Kjar, og de har 5 børn.

Biskop Brown's udvikling inden for Kirken er sket støt og regelmæssigt; hans virke har omfattet ledende stillinger i Præstedømmets kvorum'er og hjælpeorganisationerne, biskop i Denver Fourth Ward og rådgiver i Denver stavspræsidentskab, hvor hans med-rådgiver var den mand, sammen med hvem han senere skulle virke i Det Præsiderende Biskopråd: Biskop John H. Vandenberg.

I 1940 begyndte han at arbejde for United Airlines og havde i de følgende 21 år ledende og bestyrende stillinger i Washington, D.C., Denver og Chicago. Han var vicechef for reservationsafdelingen i Chicago, da han i september 1961 blev ringet op i telefonen, og man bad ham møde hos Præsident McKay i Salt Lake City den næste morgen tidlig.

I Præsident McKay's private kontor — fortæller han — var det, som Præsidenten så lige igennem ham, da han så ham i øjnene og spurgte, om han ville tjene som rådgiver i Det Præsiderende Biskopråd. „I det øjeblik fór den tanke gennem mig: 'Kun én endnu større kunne bede mig tage denne tjeneste, og denne ene ville være Frelseren selv'."

Biskop Brown blev opretholdt i sit nye kald den 30. september 1961 og beskikket den 6. oktober 1961. Blandt hans nye opgaver har været at oprette en oversættelses-, udgivelses- og distributionsorganisation for Kirken. Den omfatter allerede 13 sprog og spænder over de fleste missionsområder i verden.

Kirkens Administrationsbygning fylder halvtreds år

Man har kaldt Kirkens Administrationsbygning, 47 East South Temple, for en af de smukkeste kontorbygninger i verden. Men den er mere end det. Det er i den, Kirkens autoriteter har deres kontorer og træffer mange vigtige bestemmelser, der har indvirkning på alle Kirkens medlemmer. Her kommer også mange stavspræsidenter og biskopper for at bede om råd; medlemmerne kommer der også, når de bliver tilsagt, for at få ganske særlig vejledning. Missionærerne kommer i ungdommelig begejstring til missionærafdelingen på 4. sal. Her har Præsident McKay hilst på mange af nationens og verdens ledende mænd.

Grund- eller hjørnestenen blev lagt i 1914 og bygningen blev taget i brug i 1917 under Kirkens 6. præsident, Joseph F. Smith's administration. Præsident Smith havde sit kontor her, indtil han døde i november 1918.

Bygningen, der er opført på en grund, der engang tilhørte Præsident Brigham Young, ligger umiddelbart vest for pionerlederens to hjem: Beehive House og Lion House. Ydermurene er af granit, der blev hentet samme sted — cirka 40 km sydøst for grunden — som den granit, der er anvendt til bygning af Salt Lake-templet. Bygningens elegante og fine arkitektoniske stil er græskjonisk. Fireogtyve joniske søjler danner en kolonnade rundt om bygningen med en massiv stenblok i hvert hjørne. Desuden hviler en massiv gesims, meget smukt mejslet, på søjlerne.

Bygningen, som er 5 etager høj + kælder, er rektangulær og er 30,5 m bred, 50 m lang og 24 m høj. Det samlede antal granitsten, der er anvendt, beløber sig til 4.517. Den største af stenene, den, der blev lagt som grund- eller hjørnesten, ligger i det sydvestlige hjørne og vejer 8 tons. Hele vægten af stenarbejdet er 6.205 tons.

Hovedindgangen dækkes af et bronzegitter, der glider ind i muren, når bygningen er åben. Bag disse gitre befinder sig to solide bronze- og spejlglasdøre, indfattet i en ramme af det samme bronzemateriale. Disse døre danner indgang til en rummelig hall, hvis gulv er af hvidt marmor, og hvis vægge er stribet marmor.

Nord for indgangen ligger hoved-receptionssalen, — hvis gulv også er af marmor — med 16 riflede støtter af gulstribet marmor.

Ved den yderste nordlige ende af denne etage er der et værelse til Det Første Præsidentskab. Det er smukt udført i valnød og marmor. Langs med østvæggen er der en kamin med en kaminhylde og gesims af hvidt kildekalk.

Ved vestsiden af stueetagen findes et bestyrelsesværelse, hvor Generalautoriteterne mødes for at diskutere Kirkens anliggender. Dette værelse, som næsten er af samme størrelse som Det Første Præsidentskabs værelse, kendetegnes ved en stor kamin med indfatning af stribet kildekalk og med et ildsted af marmor, som er en levning fra dengang, det var nødvendigt med åben ild, da bygningen var ny.

Præsident David O. McKay's private kontor ligger i det nordøstlige hjørne af stueetagen. I dette kontor arbejdede Præsident Joseph F. Smith, Præsident Heber J. Grant og Præsident George Albert Smith også med de bestemmelser, en profet skal tage, når han leder Kirken og Riget her på jorden.

Fra indgangen i stueetagen fører en smukt drejet marmortrappe op til kontorerne for medlemmer af De Tolvs Råd, Kirkens Patriark, Assistenterne til De Tolv, De Halvfjerds' Første Råd, Det Præsiderende Biskopråd, Kirkens historieskriver — og andre kontorer.

Når der er generalkonference er bygningen bogstavelig talt fyldt til bristepunktet med medlemmer af Kirken, som her får anledning til at komme ind og se den. Til andre tider kommer grupper af seninar-studerende og andre, som kommer for selv at bese bygningen og nogle af de historiske optegnelser, som findes der. Turister, som altid er velkomne, kan få en brochure, der fortæller, at det er Utah-marmor, onyks og sjældne træsorter fra forskellige dele af De Forenede Stater, Kaukasus og andre steder, der har bidraget til bygningens skønne indre.

Adressen på Kirkens Administrationsbygning (47 East South Temple, Salt Lake City, Utah) har haft stor betydning for Kirkens medlemmer. For en fremtidig missionær er en konvolut med denne afsenderadresse noget, der modtages med glæde. Dens indhold bliver læst igen, indtil man kan det udenad, hvorefter det opbevares blandt vedkommendes klenodier. Tredje og endog fjerde generation af Kirkens medlemmer modtager instruktion og vejledning fra denne smukke granitbygning, når den nu begynder det næste halve århundrede af tjeneste.

UNGDOMSSIDERNE

DET MEST VIDUNDERLIGE AF ALT

AF BECKY STUART

For ikke ret lang tid siden var jeg til et middagsselskab. Min bordherre og jeg talte om mange ting og jeg syntes vældig godt om hans selskab. Hen imod slutningen af middagen sagde han, at han godt kunne tænke sig at fortælle mig om det bedste i hans liv. Han fortalte mig om den glæde han og hans familie havde fået af at tage på ture og camping sammen.

„At være i bjergene en kølig nat", sagde han, „at føle vindens susen, at se alle de klare lysende stjerner og have sin familie der ved siden af sig er det dejligste i verden!" erklærede han. Han lænede sig tilbage i stolen og smilede tilfreds. „Ja, det er det mest vidunderlige, jeg kan tænke på. Kan De tænke Dem noget bedre?"

„Det lyder virkelig rart", gav jeg ham ret. „Ja, jeg kan fortælle Dem om noget dejligt, noget, der er kommet til at blive det mest vidunderlige i hele mit liv."

„Det vil jeg da meget gerne høre om", sagde han interesseret.

Det begyndte altsammen lige efter vi var flyttet til Long Beach i Californien. Min mand, Charlie, som er officer i flåden, var på dette tidspunkt på langfart med sit skib. En morgen, da jeg var ved at klæde vores to mindste børn på til indkøbsturen, bankede det på døren. Jeg havde intet hastværk med at lukke op, da jeg ikke kendte nogen mennesker endnu i Long Beach, så jeg fortsatte med at klæde den lille på. Det var umuligt for mig at få de små støvler på Sallie, fordi hun blev ved med at krølle tæerne sammen. Det bankede igen på døren. Irriteret over sådan en stædighed opgav jeg støvlerne og gik hen og lukkede op. Udenfor stod to unge mænd.

„Ja?" sagde jeg med min mest upersonlige stemme.

De hilste venligt på mig og spurgte, hvor meget jeg

kendte til Mormonkirken. „Ingenting", sagde jeg og de spurgte så, om jeg kunne tænke mig at vide noget mere.

Kunne jeg tænke mig at vide noget mere? Jeg havde aldrig brugt et øjeblik til at spekulere på Mormonkirken, så hvordan skulle jeg kunne tænke mig at vide noget mere om noget, som jeg overhovedet ikke var interesseret i? Det skulle jeg lige til at fortælle dem; men noget stoppede mig. De så så forventningsfulde ud.

„Ja, måske kunne jeg godt tænke mig at vide lidt mere", sagde jeg modstræbende.

„Hvornår?" spurgte en af de unge mænd.

Du milde, nu var jeg fanget. Hvorfor havde jeg ikke sagt nej? „Snart", svarede jeg undvigende.

„Hvad med i morgen?"

Fanget! Ja, men det var min egen skyld. Vi aftalte en tid. De skrev mit navn ned, trykkede kraftigt min hånd og gik smilende bort. Jeg kunne ikke selv lade være med at smile. Hvad var de så glade og begejstrede for? For at være unge, tænkte jeg. Men hvis de havde hjem, fire børn og en mand, der sejlede — ja, så var der i hvert fald andet at lave, end at gå rundt og smile hele tiden!

Der var i hvert fald ingen, der smilede næste morgen, da jeg pludselig med ærgrelse kom i tanke om, at de to unge mænd fra Mormonkirken ville komme om nogle få minutter. Jeg havde fuldstændig glemt det og jeg håbede, at de havde gjort det samme. Børnene var stille og rolige, og nu var der lejlighed til virkelig at få bestilt noget.

Bang! Bang!

Nej, de havde ikke glemt det og der stod de igen, med et stort smil, deres bibler og det hele. Der var ikke andet at gøre end også at smile. I løbet af nogle få minutter talte vi sammen som gode gamle venner. De fortalte mig om Joseph Smith og Kirkens grundlæggelse. På et øjeblik var de færdige og de to unge mænd, som jeg havde fået at vide var missionærer, pakkede deres ting sammen og lukkede deres bibler.

„Er det det hele?" spurgte jeg skuffet.

„Ja, det er det hele", sagde den ene smilende.

Jeg var virkelig skuffet, fordi jeg kunne godt tænke mig at høre mere om denne nye religion.

„Vi kan komme tilbage og give Dem en anden lektie, hvis De bryder Dem om det."

„Kan De? Det ville jeg meget gerne. Hvornår?"

„Hvad med på tirsdag?"

Det passede mig fint. Jeg glemte det ikke denne gang. Jeg kunne næppe vente!

Så blev det tirsdag og missionærerne gav mig endnu en interessant lektie. Jeg begyndte at forstå, at Mormonkirken var noget, man ikke kunne diskutere eller afvise på en dag eller to. På nuværende tidspunkt havde jeg en hel samling pjecer og Mormons Bog, som de havde givet mig. Jeg læste pjecerne omhyggeligt og begyndte at studere Mormons Bog.

Da vi kom til den tredie lektie, spurgte de mig, om jeg ville efterleve visdomsordet. Det var kun kaffe og the, som jeg måtte opgive, men jeg kviede mig alligevel ved det. Missionærerne foreslog, at jeg kunne prøve i en uge. I den tid skulle jeg spørge min Himmelske Fader, om jeg gjorde det rette. Næste morgen gik jeg ud i køkkenet og drak et glas mælk i stedet for min sædvanlige kaffe. Jeg tvivlede pludselig ikke på, at jeg gjorde det rette.

En dag kom der en dame fra Kirken, som inviterede mig til sammen med hende næste dag at overvære et Hjælpeforeningsmøde. Det var det første møde i det nye år — et åbningsmøde — med et program, spisning og børnepasning. Jeg så undersøgende på damen. Hun virkede meget tiltrækkende, smilende og oprigtig og så mindst lige så forhåbningsfuld ud som missionærerne. Det var umuligt at sige nej til disse mormoner.

Jeg gik med til Hjælpeforeningsmødet og alt, hvad jeg så, gjorde et dykt indtryk på mig. Aldrig før havde jeg mødt så mange venlige og elskværdige kvinder. Der var også noget andet — noget, som rørte mit hjerte med en fred og afklaret ro, som jeg aldrig før havde kendt. Med en blanding af uro og fred tænkte jeg, at her hørte jeg til.

Mine missionærer fortsatte med at komme, nogle gange for at give mig en lektie og andre gange blot for at besøge mig og besvare nogle af mine mange spørgsmål. Damen fra Kirken kom også tit og vi blev gode venner. Vi opdagede, at vi havde mange interesser tilfælles — vi kunne begge lide at sy, at lave mad og at eksperimentere med forskellige former for amatørkunst.

På dette tidspunkt beundrede og respekterede jeg mormonerne og deres kirke mere end noget andet samfund jeg nogensinde havde kendt. Missionærerne havde bedt mig bede om de ting, som de havde lært mig. Jeg gjorde forsøg på det, men at bede var vanskeligt for mig. Jeg var så betaget af mormonerne, at jeg tvivlede på, at jeg nogensinde ville komme til at tro på deres lærdomme og opnå den samme indre tilfredshed, som de alle syntes at have.

Så en dag kom svaret på mine bønner. Missionærerne havde bedt meget inderligt om nogle ting, som de mente angik mig. Deres deltagen og oprigtighed rørte mig så meget, at jeg pludselig forstod, at alt, hvad de havde fortalt mig, var sandt: Kristus genoprettede sin kirke på denne jord; den er her den dag i dag. Joseph Smith er en Guds profet. Mormons Bog er Guds ord. Den glæde, som denne viden gav mig, var så stor, at jeg havde lyst til at le og græde på samme tid og det tror jeg forresten også jeg gjorde. Mit tidligere jeg syntes at blive begravet i en uendelig strøm af kærlighed og glæde.

Der er gået mange måneder siden jeg blev døbt ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Den store glæde, jeg følte på min omvendelsesdag, har ikke forladt mig, men vokser til stadighed. Verden synes som om den er forandret, men det er sikkert bare mig, som for første gang ser tingene, som de virkelig er. Fordi jeg er begyndt at åbne øjnene for den skønhed, som findes rundt omkring mig, fyldes jeg med en overvældende kærlighed til vores Himmelske Fader. Insektets små gennemsigtige vinger og stjernens klare skin, synes at være blevet skabt til min glæde alene. Enhver gerning i mit hjem minder mig om de velsignelser og opgaver jeg har fået. Hver dag er levende, ny og spændende.

De to missionærer, som lærte mig Evangeliet er rejst nu. Jeg vil altid tænke tilbage på dem med stor kærlighed og takmemmelighed. De har givet mig en gave så vidunderlig, at det at dele den med andre, er den eneste måde hvorpå jeg kan vise min påskønnelse. Min mand Charlie er ikke medlem endnu, men jeg ved, at han snart vil blive det. Han stiller de samme spørgsmål, som jeg engang stillede og taler med den samme beundring om mormonerne, som jeg følte.

„At lære Evangeliet at kende, er det mest vidunderlige, der er hændt mig i mit liv", fortalte jeg min bordherre ved middagen den aften. Og jeg fortæller det til enhver jeg kender.

Forts. fra side 67

for det tredie for evnerne og mulighederne til at nyde Guds gaver, således som de tilkendegives i naturen. Alle skabelsens skønheder er mine, blot jeg ser på dem og søger dem;

for det fjerde for kærlige familieforhold — kære slægtninge og loyale venner. Den, som bare har én ven, er rig, og jeg har mange som har vist sig sande og loyale;

for det femte for anledningen til at yde værdifuldt arbejde i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Og fremfor alt for kundskaben om, at en venlig og kærlig Fader vil yde sin hjælp og vejledning til alle, som søger Ham i oprigtighed.

Lad os altid udtrykke vor taknemmelighed for de muligheder vi har for at yde et gavnligt arbejde i Kirken — til tjeneste for vore medmennesker, ikke for os selv. Hvis du vil være lykkelig, så gør en anden lykkelig. Dette er en af Kristi grundlæggende love, og Kirken er således organiseret, at enhver har mulighed for systematisk at yde tjeneste over for andre. Husk, at „hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig." (Matt. 25:40)

Forts. fra side 69

stav på den søndag, hvor stavskonferencen afholdes", sagde ældste Lee.

Det blev yderligere forklaret, at de fire programmer i Præstedømmet, missionærarbejdet, genealogi, hjemmelærerarbejdet og velfærdsarbejdet, ville blive hovedemnerne ved de regionalmøder, der skal afholdes i hver region to gange om året. De nylig udnævnte Regional-repræsentanter for De Tolv vil præsidere ved disse regionalmøder og være ansvarlige for planlægning og programmer.

Angående lederkabs-træningen ved stavskonferencen sagde ældste Lee:

„Ved stavenes kvartårlige konferencer vil lørdag aften være helliget undervisning, som har at gøre med håndbogen, Præstedømmets fire programmer og almindelige lederskabs-principper og -evner. Stavenes Præstedømmes lederskabsmøder vil også omfatte nogen tid til lignende undervisning. Vi håber, at stavspræsidenterne vil afholde seminarer om lederskab efter samme retningslinier for alle biskopper og ledere for stavens og wardernes Præstedømme og hjælpeorganisationer."

De, som holder ud til enden

PRÆSIDENTINDE BELLE S. SPAFFORD

Tale ved hovedmødet under Hjælpeforeningens årlige konference, den 27. september 1967.

Næsten et ordsprog er denne konstaterende erklæring: „Løbet er ikke for den hurtige, kampen ikke heller for den stærke, men for den, der holder ud til enden."

At holde ud vil sige at være i besiddelse af den evne at kunne udholde, at kunne blive ved, at fortsætte i samme spor uden at svækkes eller omkomme. Det er kraft til at fortsætte under smerte, vanskeligheder, mismod, lidelser, uden at lade sig slå ud.

Historien er fuld af beretninger om mål, der er blevet nået og kampe, der er vundet, ikke af dem, som gjorde en strålende begyndelse eller indtog en imponerende holdning, men af dem, som havde kraft til at stå fast, til tålmodigt at overvinde forhindringer, til at være bestandige i deres bestræbelser.

Skrifterne lover en kostelig velsignelse til dem, som accepterer Kristi Evangelium, og som holder ud til enden. Det er ikke kun én gang, Skrifterne taler om dette, det sker flere gange. Et af de mange skriftsteder, der henviser til denne formaning og den dermed følgende velsignelse, lyder således: „Og dersom du holder dem (mine bud) og holder ud indtil enden, skal du have evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver" (L&P 14 : 7).

Evigt liv er en gave, som hver eneste Sidste Dages Hellige, der er værdig det navn, ønsker at opnå. Alligevel er det ikke let i denne forvirrede verden med dens prøvelser og vanskeligheder, og handicappede som vi er med menneskelige svagheder og ufuldkommenheder, at holde ud livet igennem. Det kræver fast tro, stærk overbevisning, retskaffen karakter. Vi lider ofte nederlag som følge af vor ufølsomhed over for det faktum, at vi har udviklet en fejlagtig holdning og gradvis har oparbejdet en adfærd, der er imod Guds vilje. Derefter har vi tilbøjelighed til at retfærdiggøre dette uden at være opmærksom på, at det påvirker vort liv ugunstigt.

Lad mig fortælle om en interessant oplevelse. Som mange af jer ved, har de brødre, som har tilsyn med Hjælpeforeningen, under særlige omstændigheder myndighed til at organisere hjælpeforeninger i vore pleje- eller alderdomshjem for ældre søstre. En dag besøgte jeg sådan en Hjælpeforening. Medlemmerne var mellem 75 og 90 år gamle. De var allesammen oppegående, klarhjernede og begejstrede for deres Hjælpeforening. Lektien var fra Lære og Pagter og blev efterfulgt af et vidnesbyrdsmøde. Søstrene ydede intelligente bidrag til lektien. Deres udtalelser viste, at de havde kundskab om Kirkens lære, de var fortrolige med Evangeliets lærdomme og de havde rige erfaringer fra livet. Det var et herligt møde. Men så kom tiden for vidnesbyrdene. Enhver søster, som rejste sig og talte, bad om, at hun måtte kunne holde ud til enden. Medens jeg tænkte på deres intelligente forståelse af Evangeliet, således som de havde demonstreret den under lektien, og ligeledes medens jeg tænkte på, hvor sent i livet det var for de fleste af dem, spurgte jeg mig selv, hvorfor de mon bad om, at de måtte kunne holde ud til enden? Det måtte de da allerede have bevist, at de kunne.

Under private samtaler med nogle af dem senere hen blev jeg imidlertid klar over, at de ikke var helt dadelfri, at de havde en tendens til at undskylde, at de ikke rettede sig efter Evangeliets love, med at de var gamle, og at forholdene hindrede dem i det.

Jeg vil gerne nævne nogle få interessante kommentarer, som disse søstre kom med, da jeg talte med dem:

En af dem sagde: „Vi har både nadvermøde og hjælpeforeningsmøde her på hjemmet, men jeg går aldrig til nadvermødet. Jeg er blevet for gammel til, at man skal prædike for mig." Jeg spurgte: „Jamen, føler du da ikke trang til at få del i nadveren?" „Nej", svarede hun, fuldkommen uanfægtet, „jeg tror ikke, den har nogen som helst betydning for folk på min alder."

En anden søster sagde: „Jeg vil gerne flytte til et mindre, men bedre hjem. Jeg har penge nok, så jeg kan gøre det. Jeg har ingen andre end mig selv at spendere mine penge på. Min familie trænger ikke til dem, og jeg er ikke mere interesseret i at gøre noget for andre, der koster penge. Jeg betaler ikke engang tiende. Jeg tror ikke, at Herren forventer det af en på min alder."

En tredje søster, som sad og drak

te, da jeg kom ind til hende, sagde: „Jeg lever næsten af te. Som yngre var jeg ikke til at lokke til at drikke så meget som én kop te, men nu tror jeg ikke, jeg vil blive dadlet for det."

Endnu en søster sagde, da vi hørte skridt uden for døren: „Jeg vil ikke håbe, det er min datter. Hun kommer kun, fordi hun er bange for, at jeg skal gøre vrøvl, hvis hun ikke kommer. Hun bryder sig ikke ret meget om mig — og jeg bryder mig heller ikke særlig om hende."

Og så tilsidst denne kommentar: „Jeg føler, at jeg bliver svagere dag for dag, så mange smerter, som jeg har. Før i tiden fik jeg ældsterne til at salve mig, men det tror jeg ikke på mere."

At være tilstede ved nadvermødet, at tage del i nadveren, at forny sine pagter, at betale tiende, at holde Visdomsordet, at have kærlighed i familien, at blive betjent af Præstedømmet — alle Evangeliets fundamentale love — havde så en så en anden af disse søstre totalt svigtet, og de gjorde det med en følelse af at handle retfærdigt; men alligevel havde de i fuld alvor bedt om at måtte kunne holde ud til enden.

Selv om vi føler sympati for disse søstre og for deres særlige forhold, og selv om vi til en vis grad forstår deres handlinger, må vi alligevel erkende, at de med fuldt overlæg retfærdiggjorde, at de ikke holdt Guds love. Det får mig også til at spørge: „Har Herren nogen sinde sat en aldersgrænse med hensyn til at holde Hans bud?"

Det er heller ikke kun i de ældre år, folk bliver ligegyldige. Også i de yngre år er der nogen, der bryder deres pagter, bliver svage i deres forsvar af det, som er ret, overtræder de bud, de ved er så vigtige, og prøver ad fornuftens vej at bortforklare deres ulydighed mod Kirkens lærdomme. Det sociale pres, modens tillokkelser, ønsket om at være som de andre, man gerne vil dyrke bekendtskab med (men som ikke har samme lys til vejledning) modgang, skuffede forventninger — alt dette kan godt sommetider være et hårdt pres for et menneske og nedbryde ham på hans svage punkter, hvorved døren åbnes for Satan til at træde ind.

Sommetider handler vi stik imod Kirkens lærdomme med den tanke: „Jeg ved godt, at det ikke er rigtigt, men det er heller ikke meningen, at jeg vil blive ved. En eller to gange vil imiddlertid ikke skade mig." Den ene gang eller to bliver imidlertid snart hyppigere, indtil den har udviklet sig til vane. Desuden er det således, at når man bliver svag på ét punkt, så bliver det nemmere at blive svag på et andet også. Jeg vil gerne spørge: „Vil det ikke være let for den, som holder op med at komme regelmæssigt til nadvermøderne, også at miste fornemmelsen af, hvor vigtigt det er at holde Sabbaten hellig?" Jeg er bange for det. Altså: fejlene lister sig lumskeligt ind på os, og de velsignelser, der er lovet dem, som holder ud til enden, bringes i fare.

Hvorledes kan vi da undgå de faldgruber, der fører os bort fra den lige og smalle vej? Hvorledes kan vi mønstre den styrke, der vil gøre os egnede til at holde ud til enden?

Først og fremmest vil jeg foreslå, at man bliver ved at deltage i Kirkens aktiviteter med alle sine evner og ved enhver given anledning.

Dernæst vil jeg anbefale, at man studerer Skrifterne og mediterer over de lovede velsignelser, der følger med lydighed mod de respektive bud. Hvad kan man ønske sig mere end de velsignelser, Herren har lovet i Lære og Pagter, afsnit 89, for lydighed mod Visdomsordet:

> Alle hellige, der erindrer sig disse ord, følger dem og vandrer i lydighed mod disse bud, skal få sundhed i navlen og marv i benene.
>
> De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte.
>
> De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte.
>
> Og jeg, Herren, giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel (v. 18—21).

Tænk også over det løfte, der findes hos Malakias til dem, der betaler tiende:

> Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarers HERRE, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål (Mal. 3 : 10)

For dem, der skal overbevises gennem personlig erfaring, er der lejlighed til at give agt på Alma's ord:

> Men hvis I vil vågne op og bruge jeres evner, prøve mine ord og udøve blot den mindste smule tro, ja, om I ikke kunne gøre andet end blot ønske at tro, lad da det ønske virke i jer, til I tror så meget, at I kan modtage en del af mine ord. (Alma 32 : 27)

Jeg minder jer om, at åndelig styrke opnås gennem værdig deltagelse i nadveren. Dette gør vi, når vi overværer det møde, som Herren kræver af os — nadvermødet.

Ville det ikke være godt, hvis vi af og til lod vore tanker dvæle ved de velsignelser, vi har modtaget i vort liv, fremfor den modgang vi har mødt? Lad os stille de utallige gange, vore bønner er blevet besvaret, op imod de få gange, da Herren i sin visdom kan have givet et negativt svar.

Lad os undgå tendensen til at retfærdiggøre ulydighed mod Guds bud på grund af uheldige, personlige forhold, på samme måde som vi ville søge at undgå pesten.

Det er også gavnligt at tænke over, at styrke vokser ved handling, og at Herren hjælper dem, som oprigtigt søger Hans hjælp gennem faste og bøn.

Uden hensyn til livets modgang og de vanskeligheder, man kommer ud for, når man trofast stræber efter at holde ud, kan man sejre; folk kan overvinde forhindringer, de kan blive bestandige i deres tro og i deres lydighed mod Faderens love.

Bibelen giver os et slående eksempel i beretningen om Josef, Jakob's søn. Josef blev født, da hans kærlige fader var højt oppe i alderen. På grund af sine brødres chikanerier befandt han sig i Ægypten ved Potifar's hof. Forestil jer denne dreng, der af sin fader bliver sendt i et ærinde til sine brødre, intetanende nærmer sig dem, selv opfyldt af broderkærlighed — og så opdager, at de angriber ham, opslugt som de er af had til ham og fast besluttet på at blive af med ham. En bibelkommentar siger:

> Det er umuligt, at det kun er misundelse . . . eller deres fælles

faders delvise forgudelse (af Josef) kan have drevet dem til en sådan afgrund af afsindig vrede . . . Deres had til Josef må være opstået af modvilje . . . mod de udmærkede egenskaber, der gjorde hans karakter og adfærd til en stadig dommer over deres . . .

I den ægyptiske husstand, en afgudsdyrkers husstand, måtte drengen kæmpe med fremmede forhold. Men selv om han var blevet skilt fra sin fader, Jakob, var han ikke blevet skilt fra sin himmelske Fader. Han var trofast og nidkær i at tjene Gud og holde Hans bud. Det gav ham sommetider jordiske fordele. Men til andre tider måtte han lide meget for det — han kom endda i fængsel. (1. Mos. 41 : 14)

Men Herren velsignede Josef alle hans livs dage på grund af hans trofasthed, og gennem ham velsignede han også hans faders husstand. Josef's ord i protest mod Potifar's hustru, da hun gav ham det mest skændige tilbud, en kvinde kan give en mand, var karakteristisk for hans indstilling til alt ondt, der kom på hans vej: „Hvor skulle jeg kunne øve denne store misgerning og synde imod Gud?" (1. Mos. 39 : 9)

Josef levede i 80 år, efter at han var blevet ophøjet til Ægyptens øverste leder. Han var bestandig et bevis på sin tro og på, at det løfte, Herren giver dem, der holder Hans bud, er sikkert. Hele hans liv kan karakteriseres ved retskaffen bekendelse understøttet af samvittighedsfuld og retfærdig adfærd.

I Det nye Testamente lærer vi om Paulus, der først var en forfølger af de kristne, derefter en hengiven Kristi efterfølger, lærer, missionær og apostel, og som ved sit livs afslutning tillidsfuldt kunne sige:

> Den gode strid har jeg stridt, løbet har jeg fuldført, troen har jeg bevaret. Så venter mig nu retfærdighedens sejrskrans, som Herren, den retfærdige dommer, vil give mig på hin dag og ikke blot mig, men også alle dem, der har glædet sig til hans tilsynekomst (2. Tim. 4 : 7—8)

Mormons Bog giver os mange slående eksempler på mænd, som bevarede troen og holdt ud til enden:

Stol på Herren af hele dit hjerte, men forlad dig ikke på din forstand; hav Ham i tanke på alle dine veje, så jævner Han dine stier.

Hold ikke dig selv for viis, frygt Herren og vig fra det onde; så får du helse for legemet, lindring for dine ledemod.

Ordsprogenes Bog

Lehi, Jakob, Mormon, Enos, med hvem Herren sluttede en pagt til gavn for det lamanitiske folk på grund af hans trofasthed — Abinadi og flere andre.

Lad os opfriske en beretning om Abinadi. Han var en nephitisk profet, som Herren oprejste i Nephi-Lehi's land til at irettesætte kong Noa's ugudelige folk for deres synder. Hans frejdige fordømmelse af deres vederstyggeligheder endte med, at han blev kastet i fængsel. De onde præster sammensvor sig om at slå ham ihjel:

> Og de stod frem og søgte at lægge hånd på ham, men han modstod dem og sagde til dem:
>
> Rør mig ikke, thi Gud skal slå jer, dersom I lægger hånd på mig; thi jeg har ikke afleveret det budskab, som Herren sendte mig at bringe; . . . derfor vil Gud ikke tilstede, at jeg bliver dræbt nu. (Mosiah 13 : 2—3)

Skriften fortæller os videre, at de ikke havde magt til at slå ham ihjel, fordi han blev beskyttet af guddommelig magt. I ydmyghed afslører Abinadi sin fuldstændige overgivelse til Herrens værk med disse ord:

> Men jeg fuldfører mit ærinde, og derefter er det lige meget, hvor jeg går hen, når jeg blot bliver frelst (v. 9).

Trofast indtil sin martyrdød vil Abinadi ganske sikkert få den velsignelse at blive frelst, hvilket loves alle dem, der holder ud til enden.

Også under vor forvaltning findes der mange eksempler på mennesker, som har haft styrke til at holde ud til trods for store prøvelser og lidelser. Vi kender allesammen eksempler på kvinder såvel som mænd, hvoraf nogle har været jævne, uprætentiøse mennesker, medens andre har indtaget prominente og krævende stillinger.

Lad os bevare disse trofaste sjæle i erindringen som eksempel for os til alle tider. De var ikke fantasiskikkelser fra en indbildt fortid. De var levende mennesker i en realistisk verden, ganske som vi er. Lad os hver især stræbe efter at være blandt dem, som forbliver trofaste. Det er sandt, at det kan være svært at modstå fristelser, at hæve sig over vanskelighederne og bevare en stærk tro. Det er let at bukke under for de onder, der timeligt behager kødet, især når man bliver ældre; det er ikke altid nemt at blive ved med at stå imod og undgå den menneskelige svaghed at ville retfærdiggøre vore fejl. Men vi kan, og vi skal gøre det, dersom vi vil kunne glæde os over de velsignelser, Herren har lovet dem, som holder ud til enden.

Hvor ville det blive vidunderligt, hvor ville denne verden blive god at leve i, hvis vi allesammen ville leve således, at vi ved vort livs afslutning kunne sige som Paulus: „Jeg har fuldført løbet, troen har jeg bevaret."

At vi alvorligt vil arbejde hen imod dette, er min inderlige bøn.

Forts. fra side 73

„Se, dette er et udvalgt land, og det folk, der besidder det, skal være fri for trældom, fangenskab og for alle andre folk under himmelen, dersom de blot vil tjene landets Gud, som er Jesus Kristus." (Ether 2:12)

Sammen med denne advarsel fra Herren har vi følgende forjættelse:

„Men søg først Guds rige og Hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift." (Matt. 6:33)

Vi burde alle have mod og beslutsomhed til at sige, således som Josua gjorde:

„... vælg i dag, hvem I vil tjene ... Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren." (Josua 24:15)

Herren har instrueret forældrene om at lære deres børn at have tro på Kristus, den levende Guds Søn, og at bede og at vandre retskaffent for Herren. Der er ingen tvivl om, at vore børn, hvis de bliver belært om at bede til en levende Gud, som de tror på, lettere kan vandre oprigtigt for Herren.

Jeg vil aldrig være i stand til fuldtud at udtrykke min taknemmelighed mod mine forældre, fordi de lærte mig at bede i løndom og at deltage med dem i familiebøn. Min moder lærte mig det på sit skød. Hun fik mig til at føle og vide, at jeg talte til Herren, til vor Mester, vor Fader i Himlen, og at Han var opmærksom på mine handlinger og mine ønsker og hvad jeg trængte til. Jeg lærte at jeg skulle give udtryk for min oprigtige tak, bede om tilgivelse og bede om styrke til at gøre det rette. Dette har altid været en stor styrke for mig hele mit liv, og i dag beder jeg endda mere flittigt end jeg nogensinde har gjort det, om at Herren vil styre og vejlede mig i alt hvad jeg gør, så det kan være antageligt for Ham.

Når jeg tænker tilbage på den gang da vi plejede at knæle ned, hele familien, i bøn hver morgen og hver aften, er jeg klar over, hvad det betød for os børn at høre vor fader påkalde Herren og virkelig tale til Ham, udtrykke sin taknemmelighed og bede om Herrens velsignelser over sin høst og sin hjord og over alt hvad vi foretog os. Det gav os altid større styrke til at møde fristelsen, når vi huskede, at vi skulle aflægge rapport til Herren om aftenen.

Familiebøn i hvert hjem vil drage familien tættere sammen, og resultere i en bedre følelse mellem fader og moder, forældre og børn, mellem det ene barn og det andet. Hvis børnene beder for deres forældre, får det dem til at skønne mere på deres forældre, og når de beder for hinanden, føler de sig tættere knyttet til dem og som en del af dem, særlig når de er klar over, at de taler til deres Fader i Himlen, når de ligger på deres knæ under familiebønnen eller under deres personlige bøn. Så glemmer vi vore vanskeligheder og tænker på det bedste hos andre og beder for deres velbefindende og om styrke til at overvinde vore svagheder. Der er ingen tvivl om, at vi bliver bedre mennesker, når vi prøver at komme i harmoni med vor Himmelske Faders Ånd, så vi kan have forbindelse med Ham og udtrykke vort ønske om at gøre Hans vilje, når vi beder om Hans velsignelser.

Herren har formanet os:

„Bed altid, så du ikke falder i fristelse og mister din løn.

Vær tro indtil enden, og se, jeg er med dig. Disse ord er ikke et menneskes, eller af mennesker, men det er mine, Jesu Kristi, din Forløsers, givet gennem Faderens vilje." (L. & P. 31:12–13)

Herren har også sagt:

„... en retfærdigs bøn har en mægtigt virkende kraft." (Jakob 5:16)

Jeg har ofte spurgt mig selv og prøvet at besvare spørgsmålet: „Hvorfor afslår nogle mennesker at bede? Er det fordi de føler at de ikke har tid?" Jeg husker godt en fader, som en dag kom til mig angående sin ældste søn, som han havde vanskeligheder med. Drengen var en god dreng, men han var ved at slippe faderen af hænde. Jeg spurgte faderen, om de havde regelmæssig familiebøn i deres hjem. Hans svar var: „Nej, men sommetider. Forstår De, vi har altfor travlt, og vi går på arbejde på forskellige tidspunkter, og derfor er det yderst vanskeligt for vor familie at samles til familiebøn."

Jeg spurgte: „Hvis De vidste, at Deres dreng var syg, ja, dødssyg, ville De så være i stand til at samle Deres familie hver aften og hver morgen i en uge for at bede om, at hans liv måtte blive sparet?" Han sagde: „Ja, naturligvis."

Jeg prøvede så at forklare ham, at der er andre måder at miste et barn på end ved døden. Jeg forklarede ham også, at hvor familier beder sammen, bliver de som regel også sammen, og at deres idealer bliver større, de føler mere sikkerhed og får større kærlighed til hinanden.

Næste spørgsmål: „Føler de sig altfor uafhængige, altfor smarte og føler at de kan klare det alene? Eller skammer de sig for at påkalde Gud? Synes de at det viser svaghed? Eller tror de ikke og har ikke tro på Gud? Eller er det fordi de ikke skønner på deres mange velsignelser? Eller føler de sig ikke værdige?"

Hvis man ikke føler sig værdig, bør man erkende sine svagheder, udtrykke anger og omvende sig og indgå pagt om at gøre det rigtige og bede om vejledning.

Er det fordi nogen ikke ved hvordan de skal bede? Hvis det er rigtigt, foreslår jeg at man går til sin Himmelske Fader i løndom. Udøs dit hjerte for Ham. Bed regelmæssigt, så du kan føle dig hjemme og godt

tilpas, medens du har forbindelse med Ham. Alt hvad man behøver gøre er at give udtryk for sine følelser, for det forstår Herren. Han har opfordret os alle til regelmæssigt at påkalde Ham, og har lovet os at Han vil høre vor bøn.

Profeten Moroni sagde, idet han hentydede til Mormons Bog:

„Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft.

Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting." (Moroni 10:4–5)

Denne forjættelse gælder os alle, hvis vi blot vil omvende os og gå til Herren, vidende om at Han kan høre og vil høre og besvare vore bønner. Vi bør alle være klar over, at vi er Guds børn, og at Han stadig er lige så interesseret i os som Han altid har været. Han besvarer stadig de retfærdiges bønner, og bønner fra dem, som flittigt søger Ham.

Dette er mit vidnesbyrd til jer. Må vi alle ydmyge os og flittigt søge Ham gennem bøn, og så vandre oprigtigt for Ham, så vi kan føres til udødelighed og evigt liv, det beder jeg oprigtigt og ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

At se tilbage på sit liv

AF RICHARD L. EVANS

Menneskene er forfaldne til at spekulere over, hvad der ville være sket, hvis de havde gjort noget andet; hvad der ville være sket, hvis de var drejet om et andet hjørne; hvad der ville være sket, hvis de havde påtaget sig et andet arbejde; hvad der ville være sket, hvis de havde giftet sig med et andet menneske; hvad der ville være sket, hvis de var gået lidt tidligere til lægen; hvad der ville være sket, hvis de havde valgt den anden vej. Naturligvis kan vi ikke lade være at spekulere, men der er ting, som vi sjældent kender helt bestemt. Vi kan spekulere over, hvad der sandsynligvis ville være sket, men sjældent, om overhovedet nogensinde, kan vi bestemt afgøre alle de yderste konsekvenser af de afgørelser vi ikke traf, eller de ting vi ikke gjorde. Selv om vi kunne gå tilbage, og selv om vi tog en anden beslutning, ville vi stadig have grund til at spekulere, fordi næsten alle de valg vi træffer betyder at mange andre mulige valg udgår. Uden tvivl har vi allesammen noget vi angrer og fortryder, og uden tvivl tænker vi allesammen til tider på, hvorledes vore afgørelser kunne have været klogere, og hvorledes vort liv kunne have været bedre. Men noget af det mest tidsspildende i verden er at ruge over fortiden. Dette betyder ikke, at vi ikke skal angre tidligere fejltagelser. Det betyder ikke, at vi ikke skal tænke på, hvorledes vi ville møde en lignende situation, hvis den skulle opstå igen. Det betyder heller ikke, at vi ikke skal angre og forbedre os fra fortidens fejl. Det både bør og skal vi visselig. Men de, som ser altfor meget på fortiden, de som tænker altfor meget på det som kunne have været, løber omtrent den samme risiko som den kørende, der holder øjnene altfor meget på sit bakspejl og er uopmærksom på vejen forude. Erfaring er en stor læremester. Det er den vej vi har været forbi. Men ruinerne bagude er ikke dem vi nu skal prøve at undgå. Det er kurverne forude, som nu tæller. Hvilke fejltagelser vi end har begået, hvilken gæld vi end har udsat os for, hvilke pligter vi end har opsat, er vor eneste vej nu forude. Dette er livets urokkelige formel. Hvad der har været og hvad der kunne have været, kan udmærket tjene som en advarsel — men hvad der nu kan ske, er det vi først og fremmest skal bekymre os om.

"The Spoken Word" fra Tempelpladsen, udsendt over KSL og Columbia Broadcasting System den 16. juli 1967. Copyright 1967.

Pagtens børn

Jakob, søn af Isak, søn af Abraham, fader til de trofaste, blev fader til tolv sønner. Den næstyngste af dem var Josef, født af Rakel. Hans fader elskede Josef mere end alle sine andre børn. Dette fik hans brødre til at hade yndlingssønnen. (1. Mosebog 37:3—4)

Josef drømte en gang, at han og hans brødre var ude på marken for at binde neg og hans neg rejste sig og blev stående, og alle hans elleve brødres neg kom og bøjede sig for hans neg og hyldede det. Da han fortalte sine brødre om drømmen, hadede de ham endnu mere og sagde: „Vil du måske være vor konge eller herske over os?" (1. Mosebog 37:7—8)

Deres fjendskab mod Josef forøgedes på grund af hans retskaffenhed og den gunst han nød hos Gud. Som skriften fortæller: „Men da de så ham langt borte, før han endnu var kommet hen til dem, lagde de råd op om at dræbe ham

og sagde til hverandre: Se, der kommer den drømmemester!

Kom, lad os slå ham ihjel og kaste ham i en cisterne og sige, at et vildt dyr har ædt ham; så skal vi se, hvad der kommer ud af hans drømme!" (1. Mosebog 37:18—20)

Ruben, den ældste broder, overtalte dem til at spare hans liv. De kastede ham i en cisterne og på Judas' forslag solgte de ham senere som slave til en forbipasserende karavane af ismaelitiske købmænd, som førte ham til Ægypten.

Josef arbejdede i fangenskabet og senere blev han, på grund af menneskers ondskab, kastet i fængsel. Ved Guds godhed blev han befriet fra fængslet, fandt nåde for Faraos øjne og blev gjort til en stor hersker i landet, i myndighed kun under Farao selv. Da Israels børn var ved at omkomme af hungersnød, hørte de om de overfyldte forråd i Ægypten, som var blevet samlet under Josefs kloge forvaltning, og brødrene kom og bøjede sig for Josef, og således gik den drøm, som Josef havde haft tidligere i sit liv, i opfyldelse. På grund af Josef blev Israels Hus frelst og bevaret.

Den førstefødte søn i en familie i Israel fik førstefødselsrettens velsignelser, som var de mest udsøgte velsignelser. Han fik kun velsignelsen, hvis han vedblev at være trofast. Ruben var Jakobs førstefødte, men han forskertsede velsignelsen på grund af overtrædelse, så „fødselsretten blev givet til Josefs, Israels søns, sønner", fordi han havde vist sig at være den mest trofaste af dem alle.

Som fader og patriark velsignede Jakob sine børn i sin alderdom. Over Josef og hans efterkommere udtalte han de største velsignelser, idet han sagde, at han ville få mange efterkommere og at han skulle holde ud og have fremgang gennem alle prøvelser; og hans efterkommere skulle brede sig til de yderste grænser af de evige høje.

Jakob adopterede Josefs to sønner, Manasse og Efraim, som sine egne, og gav dem den samme andel i Israel, som om de virkelig havde været hans egne sønner. (1. Mosebog 48:5) „Josef tog så dem begge, Efraim i sin højre hånd til venstre for Israel og Manasse i sin venstre hånd til højre for Israel og førte dem hen til ham." Israels øjne var svækkede af alderdom, og han kunne næppe se. Og dog

strakte han sin højre hånd ud og lagde den på hovedet af den yngste, Efraim, og lagde sin venstre hånd på Manasses hoved, „så at han lagde hænderne over kors; thi Manasse var den førstefødte." (1. Mosebog 48:14)

Josef så, hvad han mente var faderens fejltagelse, og forsøgte at flytte faderens hænder, idet han sagde: „Nej, ikke således, fader, thi denne er den førstefødte; læg din højre hånd på hans hoved!" Men hans fader vægrede sig og sagde: „Jeg ved det, min søn, jeg ved det! Også han skal blive til et folk, også han skal blive stor; men hans yngre broder skal blive større end han, og hans afkom skal blive en mangfoldighed af folkeslag." Og han satte Efraim foran Manasse. (1. Mosebog 48:17—19)

Efraims børn blev, ligesom deres fader Josef, ført i fangenskab og blev blandet med andre folkeslag. Og dog er de som arvinger til „den førstefødte" de første der skal samles og antage Evangeliets sandheder i de sidste dage. De bærer Guds Præstedømme, fordi deres afstamning giver dem ret til det, og på grund af deres trofasthed. De bringer frelsens Evangelium ud til jordens folkeslag og er optaget af det adspredte Israels indsamling. De har Mormons Bog med dens frelsende budskab om håb og frelse til lamaniterne; de har nøglerne til at overdrage Præstedømmets højere velsignelser i Herrens templer; og med hensyn til Israels stammer, så vil de, ligesom deres forfædre kom til Josef for at modtage livets velsignelser, komme fra nordenlandene til Zion for at falde ned og blive kronet med herlighed ved Efraims børns hænder i de sidste dage. (Lære og Pagter 133:22—30)

Præsident Brigham Young havde den samme forståelse af det sted, som Efraims efterkommere skulle bebo i de sidste dage. Han sagde: „Det er Israels Hus vi er efter, og vi tager os ikke af, om de kommer fra øst, vest, nord eller syd; fra Kina, Rusland, England, Californien, Nord- eller Sydamerika, eller fra noget andet sted; og det er den samme dreng, som Fader Jakob lagde sine hænder på, som vil frelse Israels Hus." (Journal of Discourses, 2:268)

Med disse sandheder til at vejlede os i vore overvejelser kan vi begynde at forstå, hvad Profeten Obadias tænkte på, da han sagde: „Men på Zions bjerg skal der være frelse, og det skal være en helligdom, og Jakobs hus skal tage sine ejendomme i eje . . . Da drager redningsmænd fra Zions bjerg op for at holde dom over Esaus bjerge. Og så skal riget være Herrens." (Obadias 17, 21)

Vi af Israel, som er blevet og er ved at blive samlet i Evangeliets net, er de sønner af Efraim, til hvem Præstedømmet blev lovet gennem afstamning og på grund af personlig retfærdighed. Vi kommer fra ethvert folkeslag, for at vi kan blive frelsere for de sidste dages Israel, ligesom vor Fader Josef var det for Israel i Ægyptens land. Vi er de frelsere, som skal komme op på Zions bjerg og udføre Evangeliets guddommelige frelsende ordinanser for vore forfædre, så Israel kan blive forløst og helliggjort og beredt til den forjættede herlighed, som venter de trofaste. Alle disse principper er forbundet med Herrens Hus og vort arbejde med at forløse vore kære afdøde slægtninge.

STATISTIK OVER FÆRDIGTBEHANDLEDE GENEALOGISKE SKEMAER

Nedenstående tal viser antallet af skandinaviske skemaer, der er blevet færdiggjort af Genealogisk Selskab i tiden fra 1. august 1966 til 31. januar 1967, i sammenligning med amerikansk/engelske og andre. I betragtning af vort nuværende forholdsvis lave medlemsantal kan vi være stolte over disse tal, der selvsagt også reflekterer den store indflydelse skandinavisk emigration har haft på Kirkens medlemsstruktur.

	I ALT MODTAGET	AMERIKANSK ENGELSK	SKANDINAVISK	ANDRE
1966				
AUG.	10104	3804	569	5731
SEP.	10002	4220	918	4864
OCT.	20211	8555	1889	9761
NOV.	17432	7761	1583	8088
DEC.	19435	7374	2491	9770
1967				
JAN.	21908	7594	3003	11311

DON L. CHRISTENSEN

Fra Missionens Præsidentskab

Af jeres frugter har I tilkendegivet jeres tro

I de første måneder af 1967 tog de danske hellige bogstaveligt talt mod Herrens formaning om, at vi „burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed." Ja, „kraften er i os, hvorved vi kan handle efter egen fri vilje. Og dersom vi gør det gode, skal vi ingenlunde miste vor løn." (se L. & P. 58 : 27—28)

Som et resultat af jer, I trofaste medlemmers flid har vi været i stand til at udstille på otte udstillinger og har derved nået ud til tusinder af mennesker og har solgt over 1500 eksemplarer of Mormons Bog. Vi har været i stand til at lægge eksemplarer af Mormons Bog på hvert værelse i følgende hoteller:

Aalborg	71	Odense	70
Aarhus	100	Hillerød	26
Roskilde	38	Vejle	64
Glostrup	50	Kalundborg	20
Nakskov	40	Randers	100

Det at vi kan anbringe Mormons Bog på hotelværelserne giver os det vi ønskede, at kunne vise bogen frem. I hver Mormons Bog er anbragt et lille kort med følgende påskrift: „Denne bog er lagt her, for at De kan have glæde af at læse den. Hvis De ønsker at beholde den, så vær så venlig at sende dette girokort." Dette har vist sig at være en succes, og vi er allerede ved at udskifte bøger, som er blevet solgt til gæster på hotellerne. Vi føler, at hver eneste af os stadig kan finde det „rette" sted at vise Mormons Bog frem, for derved at sætte andre i stand til at gøre sig bekendt med den. Måske i en læges venteværelse, et forkontor i et firma, eller et andet sted, hvor folk sidder og venter. Vi anmoder om jeres hjælp.

Året sluttede med fynd og klem og mange timers arbejde på udstillingen på Maglegaards allé i Søborg. Med legemsstore figurer fortaltes julens sande betydning for tusinder af mennesker. De 2500 lys strålede som sandhedens fyrtårn for hele Danmark. Fra den udendørs udstilling blev de besøgende ført ind i den smukke nye kirkebygning, hvor både medlemmer og missionærer forklarede vor store Kirkes funktioner. Hjælpeorganisationerne vistes i billeder, det samme gjaldt Kirken på Frelserens tid og genoprettelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Danmarks Mormonkor viste sine fremragende evner, og alle som besøgte udstillingerne fik et førstehånds indtryk af Guds Kirke i virksomhed.

Ja, Mattæus havde ret, da han udtalte „Af deres frugter skal I kende dem . . ."

Høsten har været udmærket, da missionærerne udleverede utallige eksemplarer af Mormons Bog ved vor udstilling på Strøget i København, på torvet i Odense og lignende andre steder i mange andre danske bykerner. De fyrretyve ungdomsmissionærer udførte også vidunderlige ting, da de omgjordede deres lænder og brugte deres segl sammen med vore fuldtidsmissionærer.

Ja, 1967 var et bannerår for de danske hellige, og vi venter at 1968 vil vise sig lige så produktivt.

Herren sagde til os, at vi skal gøre alt hvad der er muligt for at bringe Evangeliet ud til alle mennesker allevegne. Vi ved, at dette kan og skal gøres på mange forskellige måder. Nogle af disse måder er gennem belæring ved missionærer, gennem sang og dans, og sidst, men ikke mindst, gennem Public Relation-arbejde, hvorved vi er i stand til at vise folk vor Kirkes storhed ved ydmygt og åndeligt at vise frem hvad vi gør for at forbedre vort samfund, familien og det enkelte menneske.

Public Relation-arbejde er både bekosteligt og

tidskrævende, men hvis du og jeg ikke viser Herrens værk til vore medmennesker så hæmmes det.
Jo mere vor næste lærer sandheden og „Herrens vilje" at kende, jo større bliver fremgangen.
Vi må være dem som nu, i dag, sætter skulderen til vognen og virkelig skubber den frem. Dette omfatter åndelig begejstring så vel som økonomisk støtte.
Hvis vi vil forene os og lade vore gode gerninger stråle som en livsvej man bør gå, så vil andre ganske naturligt følge efter.

Jeg har lært den magt som vi som Guds bórn har til at øve indflydelse på vore medmenneskers opførsel, og vor indflydelse vil kunne føles, respekteres og være ønsket, hvis vi vandrer med Gud, vor Evige Fader.

Det er nu tiden for dig og mig til at afstå fra den tanke, at „dette er godt nok" eller „lad en anden gøre det", nu er det tiden for os, dig og mig, til at bære det tunge læs. Da Præsident McKay blev spurgt om, hvordan han kunne udføre så meget, svarede han: „Lad hvert menneske ære deres kaldelse, så vil de blive helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse." (Se L. & P. 84:33).
Der kan ikke være megen tvivl om Åndens magt, for Præsident McKay har været flittig i 94 år og er stadig den Profet, Seer og Åbenbarer, der er brug for til at udføre Herrens vilje, Han som døde for at du og jeg kan leve, vor Herre og Frelser Jesus Kristus.

Må vi alle være det eksempel og det lys, der er brug for til at udsende Mesterens lærdomme.

Vigtig meddelelse angående familieskemaer

Fra Genealogical Society i Salt Lake City har vi fået tilsendt følgende supplerende instruktioner verdrørende familieskemaer:

Skemaer, hvor der er **mere end 11 børn:**

„På familieskemaer er der rubrikker med plads til 11 børn. Hvis der i en familie er mere end 11 børn, skal man bruge **to skemaer,** og på det første skema skrives i parentes efter ægtemandens navn: „(CONT. ON SHEET ≠2)". Fortsat på skema nr. 2). På det andet skema opføres **alle** oplysninger om mand og hustru, familie-repræsentant, indsender o.s.v., akkurat som de er opført på skema nr. 1, og i parentes efter ægtemandens navn skrives „(SHEET ≠ 2 CONT. FROM SHEET ≠ 1)" (Skema nr. 2 fortsat fra skema nr. 1). De resterende børn ud over de 11 første opføres derefter i rubrikken „Børn" og nummereres 12, 13 o.s.v."

Vi er endvidere blevet gjort specielt opmærksom på følgende, foranlediget af skemaer, der er sendt til Amerika uden nøjagtige fødselsdatoer:

„Omtrentlige fødselsdatoer kan **ikke** accepteres for personer, der endnu lever, d.v.s. personer, som er født inden for de sidste 110 år og for hvem der ikke er anført dødsdato. **Nøjagtige** fødselsdatoer er altså nødvendige i disse tilfælde."

Endelig er der følgende instruktion, der drejer sig om familieskemaer, hvor der **ikke er opført børn:**

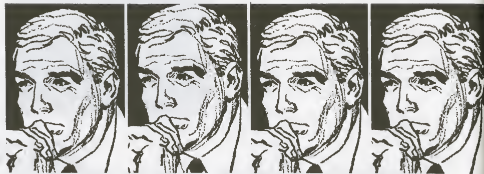
„På familieskemaer, hvor der ikke er opført børn, kræves der **vielsesdato** eller andet bevis for ægteskab.

Bemærk: Kongebrev, lysning og andre former for før-ægteskabelige dokumenter beviser ikke, at vielsen virkelig har fundet sted."

Vi beder indtrængende alle søskende, som udfylder familieskemaer, der skal til Amerika for at blive gjort klar til tempelarbejde, om at være opmærksom på ovenstående instruktioner, så de undgår at få skemaer tilbagesendt, fordi de ikke opfylder de givne betingelser.

Hvis en personlig vurdering afslører uopfyldte muligheder og vildledte formål, på grund af synd og fejltagelser, så er måske det der trænges til en ny begyndelse.

NU ER DET TIDEN

— REED H. BRADFORD

Det er denne tid på året, hvor mange mennesker vurderer deres liv mere alvorligt end de plejer at gøre. Hensigten med en sådan vurdering er næsten altid sund. Den pågældende ønsker oprigtigt at ændre sin opførsel, så den stemmer med et mere acceptabelt ideal. Det endelige resultat er imidlertid ofte skuffende. Man opdager at man følger de gamle adfærdsmønstre, som man har søgt at ændre. Ved den endelige analyse har den samlede erfaring med vurderingen og beslutningen om at forandre sig derfor først og fremmest været skuffende.

Begyndelsen til en personlig vurdering

Ikke desto mindre er der tid og sted til alting, og en side af livet, som fortjener oprigtig overvejelse, er at fortsætte vurderingen af sine præstationer som menneske. I en tidligere artikel henviste den, som skriver dette til denne proces som „kunsten at betragte sig selv". Hensigten med en sådan proces er at den enkelte undersøger sine mål, sine bevæggrunde (Gør jeg det rette af de rigtige grunde?), sine fejltagelser, sine muligheder og de ting han har været heldig med. Det giver ham også mulighed for at have en dybere liggende forbindelse med sin Himmelske Fader, således som Frelseren havde det ved mange lejligheder, da Han var her på jorden.

Her vil vi blot betragte en enkelt side af vurderingsprocessen — betydningen af at begynde. Lad hver enkelt betragte nogle vigtige sider ved det han har oplevet inden for sin familie. Denne overvejelse må være intensiv, hvis den skal have nogen form for vedvarende virkning. Et eksempel vil illustrere dette:

For nogle år siden var der en bestemt mand, som havde indladt sig på seksuelle uregelmæssigheder. Han havde gjort dette både før og efter sit bryllup. Han var så dygtig til at skjule det, at hans hustru ikke vidste noget om det. Det udviklede alvorlige skyldfølelser hos ham, og til tider gav han sig selv forskellige former for løfte om, at han ville forandre sig. Men hver gang opdagede han, at den forventede og virkelige tilfredsstillelse han fik ved sine uægteskabelige synder var større end den tilfredsstillelse han fik ved at afstå fra dem.

Et snefnug i den varme sol

En dag rådførte han sig med sig selv og betragtede sit liv i dybden. Han vidste at han virkelig elskede sin hustru. Han elskede Evangeliet. Han så, at resultatet af hans opførsel var, at han ikke havde rigtig forbindelse med sin hustru på mange vigtige punkter. Han forsømte med vilje mange aktiviteter i Kirken, skønt han virkelig overværede nogle møder. Hver gang han bad, havde hans bøn tendens til at blive mekanisk, fordi hans hjerte ikke var med i den. Kundskaben om hans synder gav ham en følelse af hykleri. Og dog havde han læst nogle artikler, som ville fritage ham for ansvaret for hans synder på grundlag af, at han var offer for visse familieoplevelser i sin tidlige barndom. Hans forældre havde også fulgt det samme mønster for ægteskabelig utroskab.

Og dog følte han inde i sig selv mange ting: Han havde virkelig et ansvar; en af de vigtigste lærdomme i Evangeliet er omvendelse; Herren har lovet tilgivelse til dem, som oprigtigt vender sig fra deres synder. Han vidste, at skønt han fik nogen tilfredsstillelse ved sin umoralske adfærd, var det som et snefnug i den varme sol — det varede kun nogle få øjeblikke.

Han tænkte også over fremtiden. Han vidste dybt inde i sin sjæl, at det som Herren havde sagt om, at intet urent kan komme i Hans nærhed, var sandt. Han huskede også den forjættelse, at „intet øje har set og intet øre hørt" den glæde, som vil komme til dem, som elsker Herren og efterlever Hans lærdomme. Han erkendte klart, at den tilfredsstillelse han oplevede var en glasefterligning af diamanten. Men nu var han endelig uden nogen tvivl klar over, at han aldrig kunne blive tilfredsstillet med denne imitation; af hele sin sjæl ønskede han sig diamanten. Han læste endnu en gang historien om den rige mand og Lazarus, og han kunne virkelig føle den rige mands kval, da han åbnede sine øjne i helvede og ønskede at han havde omvendt sig, medens tiden var dertil.

Et nyt liv

Manden tog sin Mormons Bog frem og læste historien om Enos og hvorledes Enos havde bedt i lang tid, før hans Himmelske Fader besvarede hans bøn. Denne gang bad han også til sin Fader i en tilstand af frygtelig sorg, men også af ægte oprigtighed. Han beviste denne oprigtighed ved at gå til sin hustru og tilstå sine synder. Han bad hende om tilgivelse. Han gik til sin biskop og bad om Kirkens tilgivelse.

Et nyt liv begyndte for ham. Han indgik en personlig pagt med Gud om, at han ærligt ville prøve at huske Ham altid i alle de stillinger han havde. Han spurgte sig selv, hvorledes Herren ønskede at han skulle være som ægtemand. Han så, at hans hustru var lige så værdifuld i hans Himmelske Faders øjne som han selv var. Han skulle derfor behandle hende som sin lige, skønt hendes funktioner som hustru og kvinde var forskellige fra hans. Han lærte at tænke på hende som sin rådgiver og medhjælper.

Han besluttede, at hvis han nogensinde blev fader, ville han betragte sine børn ikke alene som sine børn, men også som sin Himmelske Faders børn. Han så, at på grund af pligter af formel natur over for organisationer, ville det være let at undlade at give sin familie den tid den fortjente. Men han aflagde højtideligt løfte om, at han ville gøre hvad der var bedst for hans familie.

Hvorfor ikke nu?

Mange år er gået siden denne mand begyndte sit nye liv. Han og hans hustru har flere børn. Han er elsket og agtet af dem alle. Han tilbyder enhver mulig anledning i sit liv til at hjælpe dem at opnå den skæbne, som deres Himmelske Fader havde til hensigt de skulle få.

Han gør indtryk ikke alene på sin familie, men også på sine andre omgangsfæller som en, der lever nær til Herren. „Der er en særlig slags ånd ved ham“, siger de. „Han lever sin religion lige så meget om mandagen som han gør om søndagen.“

Han selv bærer vidne om Guds godhed. „Jeg opdager“, sagde han, „at når vi er ærlige over for Ham, går Han mange ekstra mil for at vise sin indflydelse i vort liv. Og den glæde jeg har kendt siden den dag, da jeg udgød min sjæl for Ham og oprigtigt bad om Hans tilgivelse og hjælp, overgår alt hvad jeg har evne til at udtrykke.“

Ethvert menneske kan undersøge sin opførsel over for sin familie. Enhver kan spørge sig selv, om han behandler de andre familiemedlemmer med følsom respekt, uanset forskel i alder, kundskab, intelligens eller klogskab. Enhver kan afgøre, om han vandrer oprigtigt for Herren eller ej, og om han er værdig til at have den Helligånds indflydelse i sit liv. Og hvis man ikke kan føle om man gør det rette, gør man vel i at tænke på Robert Louis Stevenson's ord:

Man kan ikke løbe fra en svaghed; man må sommetider kæmpe sig ud af den eller gå til grunde; og hvis det er således, hvorfor så ikke nu, og der hvor man står?

Nu er tiden inde til at begynde et nyt liv. ●

